

Örömdeficit

Kiváló könyvet kaptam ajándékba nemrég. A szerző *Isten titkos fegyveréről*, az örömről írt. Találva éreztem magam. A sorokat böngészve rádöbentem: ez régóta hiányzik keresztény életemből. Azt eddig is tudtam, hogy Isten mindnyájunkat örömmre teremtett, hogy a Szentlélek becses ajándékai közül az egyik épp az öröm, de ez a tudás aligha vált gyakorlattá bennem.

Az író nem álomvilágban él. Elismeri, hogy kérés életünk teli van nyugtalanító, lehangoló vagy akár fölháborító eseményekkel. Nem struccpolitikát javall, azt, hogy tegyünk úgy, mintha ez illúzió volna csupán. Ezek nagyon is valóságosak, gyakran húsba vágóak. Inkább arra ösztökél, hogy ne adjuk át magunkat a csüggedésnek, búsongásnak, mert ezzel akaratalanul is az ördög malmára hajtjuk a vizet. A „Patás” szeretne minket az életuntság börtönében tartani és módfelett örül annak, ha Isten eredeti terve elmosódik bennünkben. Szilárdan kell hinnünk – állítja, hogy a rómaiakhoz írt levél sorai mély tapasztalatból fakadóak és valóban Isten üzenetét hordozzák: „Az Isten-szeretőknek minden a javukra válik”(Róm 8,28).

Mi emberek az élet dolgait többnyire „*másfél méteres perspektívából*” látjuk. Egész más a dolgokat felülről, az erkélyünkről, vagy épp egy toronyház tetejéről szemlélni. A Golgota ormáról, a keresztre feszített Üdvözítő aspektusából pedig gyökeresen más kép tárul elénk.

Sokat tehetnénk azért is, hogy a negatív érzések ne verjenek tanyát szívünkben. A gondolatainkat igenis irányítani tudjuk. Számos esetben szinte belelovaljuk magunkat a depresszióba, reményvesztettségbe. Nem küzdünk eléggé a lehúzó, bénító gondolatok ellen. Vajha ott lebegne előttünk az intelem: „Egyébként, testvérek, arra irányuljanak gondolataitok, ami igaz, ami tisztesség, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami dicséretes, ami erényes és magasztos.” (Fil 4,8)

Egy-egy szorongatott helyzetben, vagy ha kó-

kadni kezdenénk - tanácsolja, harangozzon bennünk Jézus Pilátusnak adott válasza: „Semmi hatalmad nem volna fölöttem, ha onnan felülről nem kaptad volna” (Jn 19,11).

Minden okunk megvan az örömmre, hiszen Istenünk az Öröm Istene, aki botlásaink és tagadásaink ellenére sem mondott le rólunk, sőt megajándékozott minket az üdvösség jó hírével. Ő azt szeretné, ha életünk alaphangja az övendezés lenne és az Ő örömeinek tanúságtevői lennénk az elposványosodó világban.

Nagyon megtetszett a könyv vége felé közölt történetcske. Egy lelkipásztor hívei nőgatására végre elhatározza, hogy fölkeresi az egyik gyülekezeti tagot. A testvérek folyvást berzenkednek, mert ez a „jóember” a legszentebb áhítatot is képes megzavarni közbekiabálásával. Az egyszerű parasztember éppen szántott, amikor papja rátalált. Az öregnek szeme se rebent amikor vendége előadta jövetelének okát. Némi tűnődés után azonban megszólalt:

- Tisztelendő Úr, ne vegye zokon, de fogja meg a gyeplőt egy kis időre. Muszáj valamit mondanom az Úrnak...

És néhány lépéssel arrébb húzódva, szemét az égre emelve kiáltotta:

- Dicsőség az Úrnak! Dicsőség az Úrnak!

Nem véletlen, hogy kezem ügyébe került ez az írás. Isten elérkezettnek látta az időt arra, hogy tükröt tartson elém. S én tanulgatom a leckét, mert alakulni szeretnék. Az Ő képmására. A teljes megismerésig (Kol 3, 9-10). Szeretném, ha példám sokakat magával ragadna és együtt lépegetnénk az örömtelibb élet felé. Segítsen minket ebben a betlehemi Kisded derűje és békéje!

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

Jókai Mór

Mit hozzon a Jézuska?

A szép Kamilla nyolcesztendő volt, mikor legelőször egy jótékonysági hangversenyen fellépett.

Csodagyerek volt. Hegedült. Piciny keze alig tudta még átfogni a hegedű nyakát. Mindenkit bámulatba ejtett a játékkal. Chopin- Paganini- és Sarasate-tanulmányokat játszott, finoman, érzéssel és erővel, mely korát megcáfolta. A közönség elhalmozta virágokkal. De a bámulatra méltó művészetnél még megigézőbb volt a megjelenése. Arca hosszúkás, olyan színnel, mintha porcelánra volna festve, haja gesztenyeszín, csigákban vállára omló, alakja kifejlődött, ideges. Egész viselkedése gyermeteg, vidám, minden affektálás nélkül. Mikor elvégezte a játékát, odaszaladt a mamájához, s annak az ölébe borult, aki alig bírta rábeszél-
ni, hogy most vissza kell menni az emelvényre, s meghajtani magát a tapsoló közönség előtt. A mestere vezette ki kézen fogva, egy sima képű, hosszú hajú öregúr.

Annak kezét csókolt. Zavarában tette. Arra elszégyellte magát, s elfutott a spanyolfal mögé. Onnan aztán nem lehetett újabban kiteszokolni. Pedig de sok virágot hánytak a színpadra, a taps nem akart megszűnni.

Azontúl aztán alig tudott eleget tenni a sok meghívásnak. Minden műkedvelői hangversenyen ő volt a vonzóerő. Most már virágokon kívül bonboniereket is kapott, művészi becsű dobozkákat, cukorfalatokkal megtöltve.

Tízéves korában már zeneszerző volt. Népdalokat, szonókat komponált, amit a mű-
árosok kiadtak, a címlapon a szerző arcképével. Mikor azokat saját maga előadta, remekelt azoknak a változataiban.

Tizenkét éves korában egy impresszárió rávette a mamáját, hogy kísérje el a leányát egy művészi körútra a külföldön. A tisztos özvegyasszony rászánta magát, s legelőször is a német közönséget látogatták meg. A hatás fölülmúlta a hozzá fűzött reményeket. A közönség el volt ragadtatva a kis Kamilla játéktól. A német kritika becsületes. Valamennyi zenebíráló mind magasztalta a kis művésznőt. Milazzolóhoz, Teresina Tuához hasonlították. Az anyagi eredmény is kielégítő volt. A művészi tiszteletdíj felülhaladta a mama nyugdíjának az összegét. Érdemes volt a fáradozás. Azután következett a franciaországi, olaszországi körút. Mindenütt nagy volt a tetszés, a rokonszenv. De túlszárnyalta mindezt az angoloknál kivívott siker, s a lehetetlenségig fokozódott az orosz közönségnél. Tizenhét éves korában a bájos Kamilla mint világhírű művésznő került haza Budapestre, s itt már csak jótékony célra tündököltette mesés művészetét. Verseket írtak hozzá. Ezekben bővelkedik Magyarország, mint Transzváal a gyémántokban. (Magyar gyémán-

tok.)

A merész impresszárió most még egy nagy tervet készített elő: művészi körutat az Újvilágban. Hanem ennek a tervnek egy még nagyobb dolog útját vágta. Egy előkelő úr, egy bankigazgató, akit érdemrendjénél fogva a „méltóságos” cím illetett meg, halálosan belészeretett a művésznőbe, s megkérte a kezét ünnepélyesen.

A szép, tizenhét éves Kamillának - még bimbókorában volt a szíve. Folytonos körutazásaiban alkalma sem volt rá, hogy valakibe belészeressen. S a művésznők kevélyek, válogatósak. Talán az anyja is biztatta, hogy fogadja el a tehetős kérőt. A bankigazgatónak ugyan már kopaszodott a homloka, de azért szívesen látott alak volt a hölgyeknél. A szép Kamilla kezét adott neki, s Amerika hiába várt reá. De bizony Európa sem kapott belőle többet. Az esküvő napján a művésznő jegyajándékul átadta a férjének azt a koporsóforma kis fatokot, melybe Stradivariója volt bezárva (a feltámadás reménye nélkül). Az előkelő asszony-
ság belátta, hogy az ő rangjával, állásával nem fér össze a művészet, mely a közönség mulattatására szolgál. A férj elzárta a drága kincset páncélos szekrényébe. Azontúl a színpadot csak páholyból nézték, s ők tapsoltak a művészeknek.

A házaselet napjai peregtek szépen, egymás után; voltak derűs, voltak borús napok. A férj minden kedvét teljesítette asszonyának, amire csak állása és vagyona képesíté.

Bevezette őt az előkelő társaságokba, ahol a nő szépsége és ékszerei által kitűnt. De az arcán volt valami méla komorság, ami nem oszlott el soha. A homlokán árnyékot vető felhőt nem oszlatta el a gyémántos diadém ragyogása. Hajh, a művészi nimbusz aureolája alatt másképp ragyogott az! Ezt a briliánsok nem pótolják.

Karácsony ünnep estéjén önáluk is megjelent az angyal, s hozott a karácsonyfa lombja alatt mindenféle kincset, amiben csak asszonyszem gyönyörködik: ékszerek, remek festmények, drága szőnyegek, bundák képezték a meglepetést. Kamilla arca egy percre felderült, de aztán megint csak elborult.

Egyszer a férje elvitte magával a Riviérára, Monte-Carlóba. Ott karácsony havában minden virág nyílik: csak az asszony szívében nem nyílt

semmi virág. Férje elhalmozta minden gyöngédségével: nem nyert vele semmit. Olyan ez a viszonzatlan érzés, mint az északi fény; hasztalan ragyog sugárküllőivel, a jeget fel nem olvasztja.

Azt mondta magában a férj egy szomorú együttlét után: „Most próbáljunk szerencsét, hátha igaz a közmondás?” S bevált a babona. Mesés szerencsével dolgozott a rulettasztalnál: egy vagyont nyert azon az estén. Éppen következett a karácsonyest. A férj elmondá a feleségének, minő szerencsével játszott. Ezt az egész összeget az ő rendelkezésére bocsátja; válasszon magának az ékszerészboltokban, amit legjobban szeret; mit hozzon karácsonyestén a Jézuska: itt lesz!

Az asszony nem gondolkozott sokáig, nagyot villant a két szeme:

- Hozza el nekem az én hegedűmet!

Phil Bosmans gondolataiból

Ösztönös szeretet

A szeretetben nem szabad százszor megfontolva mérlegelni! Nem szabad előre kiszámítani, hogy mennyit adjunk, meddig menjünk el a szeretetünkben. Engedd, hogy szereteted mentes legyen minden kényszertől. Az a szeretet, amit folyton kimérnek és mérlegelnek, nem szeretet, hanem számítás. A napok egyhangúan telnek, mint egy véget nem érő vonatkozás. Az ilyen szeretet nem tesz boldoggá. Az ösztönös szeretet csodálatos. Rendkívüli érzés szeretni a párodat, egy hozzátartozódat, egy magára hagyott gyermeket az utcán, egy szenvedő embert, valakit, aki a társadalom peremén él. Az ösztönös szeretet olyan adomány, ami elvisz téged az öröm mennyországaiba.

Ami lényeges

A hal, ha felfedező útra indul a tengerben, a vizet nyilvánvalóan utolsóként fedezi fel. Így van ez velünk, emberekkel is. Életünk legegyszerűbb dolgai tudatosulnak bennünk a legkevésbé. Ám ettől még lényegesek.

Aki boldoggá akarja tenni az embereket, abban élnie kell a szeretetnek.

Aki melegséget akar hozni a világba, annak tüzet kell hordoznia magában.

Aki segíteni akar az embereknek, annak csordultig kell lennie szeretettel.

Aki békét akar teremteni ebben a világban, annak meg kell találnia a békét önmagában.

Amit Chapman nem tudott a házassága előtt
12 problémakör a kapcsolati béke érdekében

Bevallom, hogy egy ideje már nem vágytam új Gary Chapman-könyvet a kezembe venni. Azt éreztem, hogy így vagy úgy, de újra a szeretetnyelvekhez lyukadunk ki – persze tőle megszokott módon: kicsit szájbarátságosan és ezer példán keresztül. Amilyen fontos volt megírni a szeretetnyelveket, olyan elnyűtté és közhelyessé lett, miután megszületett a sokadik kötet a férfira, a nőre, a kamaszra, a csecsemőre és még ki tudja ki szeretetnyelvéről. Egyszerűen nem hittem, hogy újat tud még mondani.

JÖN A KARÁCSONYI CD

NOVEMBER VÉGÉN MÁR STÚDIÓFELVÉTEL!

Atyaaa, énekeljünk! – kiáltják kórusban a szertelen csemeték. És abajgatnak vele buszvezetés közben, „csúcshódítás” alatt, amikor levegőhöz is alig jutok, vagy épp a strand bejárata előtt a belépésre várakozva. Tudják jól, előbb-utóbb úgyis beadom a derekam.

Tíz dal sorakozik a hanghordozón. Filmek betétdalai, örökzöld slágerek. Persze átalakítva, „megkeresztelve”, mindig az aktuális kerettörténethez igazítva.

Bornírt ötlet? Lehet. De nekünk sokat jelent. Jókedvre hangol, emlékeket idéz, bánatot feledtet.

Hát legyen – mondom végül, majd rázendítek magam is...

10 dalt gyűjtöttem össze azok közül a nóták közül, melyeket táborokban, vagy kirándulásokon énekelünk. Az ismert dallamok pörgősek, szépek, könnyen tanulhatók. A szövegeket magam fabrikáltam jól-rosszul, de lelkesen. Örömmel nyújtom át azoknak, akik szeretnek önfeljedten, szívből danolászni.

H.L. plébános

KÖNYVAJÁNLÓ

Nos, új könyvével meglepett az író...12 dolog, amit jó lett volna tudnom az esküvő előtt című könyve jóleső konkrétsággal és szókimondással beszél akár a közös kassza körüli problémákról, akár a kölcsönös szexuális beteljesedés irreális elvárásáról. Konfliktuskezelési opciókat is felmutat a könyv, és nagyon hangsúlyosan szerepel benne a megbocsátás, bocsánatkérés témaköre. Megfejtí az olvasónak, hogy miért nem értjük, vagy legalábbis vesszük komolyan a másik bocsánatkérését, vagy miért nem érzik igaznak a miénket: megalkotja a bocsánatkérés öt nyelvét. Chapman pontjai a végépcuolás konfliktusforrásától egészen a felemás igában élők gondjait érnek, más és körítés vagy a témák kerülgetése nélkül. A módszer, mint minden tanácsadó vagy segítő könyvben, itt is egyszerű: a különbségek és lehetséges konfliktusforrások tudatosításával elkerülni a tényértörései jeleneteket. Ezért a fejezetek végén az író össze is foglalja az aktuális szakasz kulcskérdéseit, amelyeket beszélgetésre ajánl a pároknak. Chapmannek sikerült egyben tartani a házasságát ezek nélkül a felismerések nélkül is, ami jó hír. Még jobb hír, hogy mi már ezek ismeretében igyekezzünk a magunk kapcsolatait ápolni és fejleszteni.

Pete Violetta

Szabolcska Mihály

KARÁCSONYKOR

Legyen az égbolt arca szép, derült,
Csillagokkal kirakva mindenütt.
A hold mosolygva hintse szét sugarát,
Könnyű lepel se', köd se' fődje vállát,
Karácsony éjszakáján!

Tiszta legyen, patyolatig lefujt,
Gyémántkavicsaival a tejút,
Üdvözetül az angyaltáboroknak,
Fel es alá kik ezen jární fognak,
Karácsony éjszakáján!

A vándor, hogyha rásötétedett:
Leljen szívélyes, nyájas tűzhelyet.
S ott asztalához becsülvén a gazda,
A legpuhább nyughelyet néki adja,
Karácsony éjszakáján!

Kis házikók, nagy paloták felett,
Közös angyal virrasszon: szeretet!
Legyen nyugodt a nagyok szíve-tája,
Kitartó a szegények tűzi fája,
Karácsony éjszakáján!

S koldus legyen bár, vagy erős király,
Midőn az álom majd fejére száll:
Az Úr iránt, ki mindnyájunk királya,
Jusson eszébe egy sóhajnyi hála,
Karácsony éjszakáján!

Felejtse a fukar: hogy mije nincs,
A rab: kezén, hogy súlyos a bilincs.
Sehol a messzi, széles föld határán,
Szív: egy se légyen elhagyatva, árván,
Karácsony éjszakáján!

S ha lenne mégis, kinek éberen,
Balzsam sebére sehol sem terem:
Fordulva a szeretet Istenéhez,
Álma legyen legalább boldog, édes,
Karácsony éjszakáján!

Ima a Hit évében

Szentháromság egy Isten!

Hálát adunk neked szereteted vonzá-
sáért és a hit kegyelméért, amely által
megismerhetünk téged, irgalmas és
igaz Istenünket.

Köszönjük, hogy Jézusban megmutat-
tad a hit győzelmes erejét, és Őt kö-
vetve növekedhetünk az Isten- és az
emberszeretben.

A szentmisében szemléljük hitünk szent titkát, és meri-
tünk az életető Forrásból, amely gyümölcsözővé teszi éle-
tünket.

Kérünk, növeld bennünk a hit bátorságát, erősítsd hűsé-
günket Egyházad iránt, és add, hogy tevékeny hitünkkel
munkatársaid lehessünk családunk, nemzetünk és az
egész világ megszentelésében.

Szűz Mária, Magyarok Nagyasszonya, hitvalló apostolok
és vértanúk; magyar szentek és boldogok, könyörögjetek
értünk!

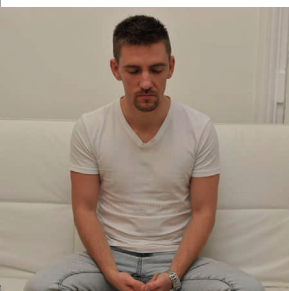
Ámen.

A csend

Olyan apróság ez, aminek hiánya fel sem tűnik, általában észre sem vesszük. Csinnadratta, parádé, sürgés-forgás, hangzavar. Ez vesz minket körül, nem csak kívülről, hanem belülről is.

Veszedelemes dolog a csend. Ilyenkor jönnek a gondolatok. És ezekkel nem tudunk mit kezdeni. A csend reflexióra készlet legbensőbb önmagunkkal. Ilyenkor túl kell lépnünk a vegetáció szintjén, a rutinból élt élet szintjén. Rá kell ébrednünk végtelenbe foglalt végességünkre, Istenbe ágyazott emberségünkre. Rá kell döbbernünk porszem mivoltunkra, arra, hogy mily parányiak vagyunk.

Félelmetes, rémisztő ez a csend és mi gyávák vagyunk, megrettenünk. Jöjjön inkább a zaj, a zenebona, a lárma. Jöjjön a csivitelés, a fecsegés, az információdömping, az állandó tevékenység, mozgolódás, a Márta lét. Mert ha nem, attól félünk, hogy valamiről lemaradunk, valamit elmulasztunk, elpotyázunk. És közben észre sem vesszük, hogy az igazi életről maradunk le, azt mulasztjuk, potyázunk el. Mindent akarunk, és közben lemaradunk a Mindenről, elszalasztjuk a találkozást Vele, Istennel.

Az Istennel való találkozás igazi helye a csend, és nem a cirkusz. A csinnadratta lehet Istennel való találkozásunk örömeinek a kifejezése, de a találkozás az ember legbensőbb legmélyén, a legmélyebb csendben történik meg. A szemlélődő ember nem tétlen, akárcsak Mária, Lázár és Márta testvére. Az emberhez leginkább méltó cselekvés, az Istenre, Jézusra való figyelés. Mária példáját követve így választhatjuk mi is a jobbik részt.

Horváth Tamás

A Szent Család-járás margójára

A két évvel ezelőtti advent újdonságot hozott plébániánkra, felelevenedhetett egy régi szokás. A szentcsalád képét vihettük egy- más otthonába. Az esti mise hirdetésén értesültünk a lehetőségről. Igaz, már részt vettünk abban az évben egy ilyen láncban, mert az óvodában már hagyomány ez a szép szokás. Mégis -gondoltuk- jó lenne egy-két plébániái családdal is szorosabb ismeretséget kötni. Kellott hozzá bátorság, hiszen jóformán csak arról ismertük a testvéreket. Hogy nem mi voltunk egyedül bizony-és bizalmatlanok, arról a feliratkozás alkalmával meggyőződhattunk. Editke szorgalmasan osztotta a lapokat, információs címkéket, amire felírhattuk a hozzánk készülő és a minket váró család elérhetőségét. Gyors ellenőrzés: ki jön hozzánk? Aha. Icuék. Jó, őket ismerjük, voltak is nálunk, eltalálnak hozzánk. És a lánc folytatása? Csonkáné dr. Kuzsner Éviék! Ki lehet az, néztünk körbe. Egy finom vonású hölgy jelenti kedves mosollyal, hogy ő lesz a keresett személy. Mellette leánya. (Hű, kicsoda megkönnyebbülés! Láttak már gyereket közelről, talán a mieinktől sem másznak majd falra.) Telefonszámsere, időpont egyeztetés következik, majd az érthetően bizonytalan kérdés:

„Nem lehetne ezt a képet valahol a városban csak úgy átadni?” „Neeem! Az teljesen kizárt!” - mondjuk Tomival a két éve rutinos szentcsaládjárók minden leereszkedő gögijével. „Épp az a lényeg, hogy beengedjük egymást az otthonainkba, befogadjuk a Szent Családot.” Közben kiderül, Éviéknek is van még két gyermekük, Tehát ők is nagycsaládosok. (További megkönnyebbülés). Végül a ránézésre eszméletlen hosszú imaforma felénk böngészése közben kivonulunk a templomból.

December 16-án üzemi hőmérsékleten zilált (nappali-háló-dolgozó) szobánkban töltöm viszonylag megérdemelt, ám annál indokoltabb pihenőmet, (pici alszik, nagyok az uszodában apát farsasztják) mikor nyílik az ajtó. Icu toppan be a Szent Családdal. Párja ágyának esett, szól a magyarázat, különben is csak így tudta megoldani a beosztása miatt, sajnos. „Te, nem holnap kellett volna jönnötök?” Kérdem, mikor magamhoz térek. Neki 16-a volt felírva, semmiképp sem szeretné, ha miattuk szakadna meg a lánc. Már megy is, mert nem volna jó elkélni. Magamra maradok a szentekkel. Na, most hova tegyelek benneteket? Körülnézek. Aha! Ha a „típegő-biztosan” a polcra helyezett adventi koszorút kicsit beljebb taszajtom, simán elfér a kép. Átmeneti szállásnak jó lesz., állapítom meg. Majd kibotorkálók az előszobába, ahol az aktualitásoknak fenn tartott dobozból sikerül is előhalásznom Éviék telefonszámát. Kicsőrüög, de sajnos nem válaszol a szám. Egy bátorító kávébeöntés után újra próbálkozom, megint sikertelenül. Végül egy röszi (nem magyar szakosok kedvéért: rövid szöveges üzenet, „magyarul”: sms.) megszövegezésével érdeklődöm, másnapra várnak-e minket. Már érkezik a fáradt úszócsapat. Lelkesen mesélik élményeiket, közben vetik le a kabátokat, anorákokat. Próbálok egyszerre érdeklődő és szigorú lenni. „Komolyan lebuktál a víz alá?” „Akaszd fel a kabátod!” „Te meg úsznál két hosszt a nagy medencében?” „Ne menj be a szobába cipővel!” További szükséglet ellenőrzés következik. „Éhesek vagytok?” Nem éhesek, mind megették a szendvicseket. Inkább kicsit még játszanának lefekvés előtt. Telefonom pittyegése jelzi: röszi érkezett. „A válasz: igen.” Végül telefonon is beszélünk. Évi utánajárt a családban a népszokásnak. Szeretettel várnak minket a nagymamákhoz, így az idősök is jelen lehetnek.

December 17-én péntek délután Tomi begyűjti a gyerekeket iskolából, óvodából. Itthon már a kabát levételére sincs idő, csak én csatlakozom a menethez a legkisebbel. Útközben az autóban latolgatom az esélyeket. A hátsó ülésen törődéshiányos gyermekeink bunyóz-

nak. Próbálok őket arra ösztönözni, hogy az egész heti fáradtságon felülről emelkedve sziveskedjenek az estét kultúremberhez méltó módon tölteni. (Esélyem sincs. Eredetileg ezért akartunk szombaton, pihenten menni, de ez már így sikerült.)

A megadott cím előtt szembenézve az elkerülhetetlennel kiszállok az autóból, csöngetek.

Évi jön kaput nyitni kisebbik lánya kíséretében. A konyhába vezet minket, ahol levetkezünk és várakozunk még kicsit a csatlakozó két idősebb hölgyre. Kiderül, a család idősebb tagjai élénken emlékeznek a szentcsaládjárásra. Korábban rendszeresen gyakorolták és éppen a plébániáról kapott imaformával. Bemegyünk egy kisebb szobába, ahol egy asztalkán méltó hely vár a Szent Család képére. Tiszta terítő, adventi koszorú, gyertya. A kép átadásakor elénekeljük a dalt, Éviék fogadják a Családot, és elhelyezik az asztalkán a képet. Anyai aggodalmaimon keresztül is (hogy fogják a gyerekek kibírni) meghat a dalok archaikus szépsége. Közben a gyerekek fészkelődnek, másznak beleköttyognak, ki-ki korának megfelelően. Elfogadva az elkerülhetetlent igyekszünk legalább mi felnőttek az imára koncentrálni. A rutinos vezetőknék hála nem lehet kikökönni, végig énekeljük, imádkozzuk a hosszú imaformát. Végül még beszélgetünk kicsit, aztán kikísérek. A házból a megkönnyebbülés és meghatottság vegyes érzéseivel távozva újabb csendes csoda tárul elénk: hó esik. A decemberi éjszakában, havazásban lassan, és békés szívvel dőcögünk haza.

Szégyenkezés helyett

Kicsit szégyenkeztem, emlékszem, akkor, hogy ilyen készületlenül fogadtuk a Szent Családot. Közben kiderült, a lánc valahogy tényleg elcsúszott egy nappal. Talán, ha másnap érkezik, kitakarítottam és helyet készítettem volna Nekik, de nem így történt.

Szokás népies-bús-sajnálkozó értelmezést adni annak, hogy Józsefet, Máriát és a méhében hordott Igét nem tudták a szállásn fogadni annak idején Betlehemben. Megláthatjuk a párhuzamot, a magunk életével. Ők sem jelentették be előre, hogy érkeznek. A szállások már tele voltak. Talán az a gazda, aki végül helyet kerített nekik, épp olyan meglepettséggel vegyes bosszúsággal nézett rájuk, mint én a képre, mikor Icu betoppant velem. „Hát ilyenkor kell jönni?” - nézhetett rájuk, aztán megette ami embe-

reileg lehetséges volt. A mindenórás asszonyt nem tehettem be egy zsúfolt szobába, talán a szomszédok is együtt tanakodtak, mit lehetne tenni. Végül, valakinek eszébe jutott az istálló. Ott maguk lehetnek, a tiszta szalma pedig elegendő kényelmet biztosít számukra. Nem tökéletes, de átmeneti szállásnak elfogadható.

Újabb párhuzam: A mennybemenetelkor álltak az apostolok égre emelt tekintettel hosszú percekig. Rádöbbsentek Isten dicsőségére és ez az óriási felismerés mozdulatlanra dermedtette őket. Most hogyan tovább? Zenghetett bennük a kérdés, de csak álltak, míg azok a bizonyos fehér ruhás férfiak meg nem szólították őket: „Galileai férfiak, miért álltok és néztek az égre? Ez a Jézus, aki felvételtek mellőletek, úgy jön el ismét, ahogy az égbe felmenni láttátok”- tanúskodik erről az Apostolok Cselekedeteiben Lukács.

Bár nem tudhatjuk sem a napot, sem az órát, mégis készen próbáljuk várni visszatérését. De, vajon ez azt jelenti, hogy égre emelt tekintettel, folytonos ünneplésben stagnáljon életünk? Isten nem vár tőlünk lehetetlent. Különben is, ha nem volnának hétköznapiak, mitől lenne ünnep az ünnep? Késznek lenni, szerintem azt jelenti, maradjunk képesek arra, hogy ha jön, ha kopogtat szívünk ajtaján Jézus, be merjük engedni oda. Akkor is, ha kicsit túlszűfolt, és ha nem is egészen tiszta épp. Engedjük be, és hagyjuk ott megnőni, tevékenykedni, és elvégezni a megváltást.

Tűzkő Klári

KITEKINTŐ

Miklya Luzsányi Mónika Tudástársadalom? Úri huncutság a képzettség?

A közoktatás szerkezete, rendszere tükör. Megmutatja az adott társadalom preferált értékeit, kialakítja a következő generáció (k) értékrendjét, befolyásolja a társadalmi hierarchiát, a gazdasági mozgásokat. A közoktatás átszervezése mindig üzenet jellegű, éppen ezért volt az utóbbi húsz esztendő kedvelt céltáblája és csatamezeje.

Azt hiszem, pedagógusként szerencsésnek mondhatom magam, mert épp abban az időszakban kezdtem el tanítani, amikor úgy éreztük, lehet nagyot álmodni. A nyolcvanas évek elején ugyan még érvényben voltak a szocialista tanügyi rendelkezések, de ahogy a politikai és társadalmi életben, úgy a közoktatásban is felpuhult a diktatúra. A betarthatatlan tanterveket ekkor már senki sem tartotta be, a félelmetes szakfelügyelők rajtaütésszerű támadásai helyett szaktanácsadók kezdték látogatni az iskolákat, egy idő után csak akkor jöttek, ha kértük, és tényleg azért, hogy segítsenek.

Az átmeneti időszak évtizedében hihettük azt, hogy érték a gyermek, minden adottságával, képességével és hiányosságával együtt. Hihettük, hogy pedagógusként a legfontosabb feladatunk nemcsak az adott információk átadása, hanem a nevelés, a személyiség differenciált fejlesztése. Mindehhez megvolt a gazdasági és a módszertani háttér is. A gyerek nem fejkvótaként szerepelt az iskola költségvetésében és a tanárok fejében, a pedagógusok világszínvonalú programok, módszerek, majd tankönyvek között válogathattak.

A nyolcvanas-kilencvenes évek fordulóján elhittük azt, hogy a jövő évezred társadalmát építjük. Mert akkoriban úgy hírlett, hogy a 21. század a tudás, a gondolkodó ember társadalma lesz, s gyermekeink élete azon múlik, milyen kompetenciákkal lépnek majd ki a világba. Úgy hittük, azon múlik majd az előbbre jutásuk, hogy az elsajátított ismereteket mennyire lesznek képesek önállóan, krea-

tívan beépíteni az életükbe, mennyire tanulnak meg szabadon, mégis logikusan gondolkodni, döntéseket hozni s ezek értelmében cselekedni. A progresszív pedagógiai módszerek valójában már ekkor kompetenciaalapúak voltak, hiszen megalkotóik úgy gondolták, igaz a mondas, miszerint nem az iskolának tanulunk, hanem az életnek.

Rendszerek változtak, kormányok jöttek, kormányok mentek, és persze mindig felborogatták az előző éra alatt kidolgozott oktatási rendet. Pedig a nevelés nem futószalagmunka, még csak nem is üveg-ház, ahol néhány hét vagy hónap alatt látványos eredményt lehet elérni. Az érettségire nem tizenegyedikben, de még csak nem is kilencedikben kell elkezdenni készülni, hanem már az általános iskola első osztályában, vagy – megkockázatom – még előbb, hiszen nem mindegy,

hogy milyen készségeket és képességeket fejlesztünk. Ezért volt fából vaskarika egyik pillanatról a másikra bevezetni a kompetenciaalapú érettségit: a gyerekek agyába tizenkét éven át sulykolták az értelmetlen információkat és adathalmazokat, így nem csoda, hogy leforrázva álltak a legegyszerűbb hétköznapi feladatok előtt is.

Szóban és elvekben tehát hangoztatjuk a kompetenciaalapú tudástársadalom kiépítésének fontosságát, a valóság és az oktatási rendszer átalakításának tendenciái azonban egészen mást tükröznek.

Véleményem szerint az iskola elsődleges célja olyan egészséges személyiségű emberek kiművelése, akik képesek megtalálni helyüket a társadalomban és gazdagítani azt. Ha csak a képzési célt vesszük figyelembe és azt is jócskán leegyszerűsítjük, akkor valójában óvodás korától arra készítjük fel a gyereket, hogy egyszer majd kitanulja azt a szakmát, amelyben megtalálhatja önmagát, kibontakoztathatja képességeit, amit örömmel végez, amely hasznos a kis és a szélesebb közös-

ség számára.

Gyerekek közül nem nagyon akad olyan, aki tizennégy évesen már világosan tudja, hogy ő bizony kazánkovács vagy hőlégballon-hegesztő mester akar lenni. A pályaválasztás a legrosszabb időpontra, a kamaszkor kellős közepére esik, amikor a gyerek azzal sincs tisztában, hogy ki is ő valójában, arról meg végképp nincs fogalma sem (vagy csak ködös elképzelései, ideái), hogy ki lesz majd felnőttként. A gyerekeknek időre van szükségük ahhoz, hogy dönteni tudjanak.

Ezért végtelenül fontos az iskolák közötti átjárhatóság. A gyermek számára némi haladékot jelen pillanatban egyedül a gimnáziumok adnak, hiszen a jelenlegi módosító intézkedések eredményeként ha szakközépiskolába, netán szakmunkásképzőbe megy, tizennégy évesen elkötelezi magát egy szakma irányába. A szak-

középiskolák ugyanis ezentúl csak szakirányú érettségit adnak, a fiataloknak külön kell még tanulmányokat folytatni és vizsgázni, ha profilt akarnak váltani. A szakmunkásképzőkben azonban még tragikusabb a helyzet. Azzal, hogy megnövelték a szakmai gyakorlatok arányát, a közismereti tárgyakat pedig lecsökkentették, gyakorlatilag kivették a továbblépés lehetőségét a gyerekek kezéből. Szakmunkásképző után eddig sem volt könnyű továbbtanulni, de ma szinte lehetetlen, hiszen ezekben az intézményekben történelmet, irodalmat, magyart és matematikát csak heti egy-egy órában tanulnak. Persze mondhatjuk azt, hogy a szakmunkásképzőkből ritkán kerülnek ki Nobel-díjasok, s hogy ott mégis csak a gyakorlat a fontos, és nem az elméleti tudás.

A probléma csak az, hogyha gyerekeink nem szerzik meg az alapvető „elméleti ismereteket”, akkor nem lesznek képesek logikusan gondolkodni és dönteni sem. Tömegek rekedhetnek meg azon a szinten, hogy problémát okoz majd nekik egy százalékszámítás vagy egy egyenlet, netán nem tudnak elolvasni és értelmezni egy-két oldalnyi összefüggő szöveget. Ilyen kompetenciákkal – vagy inkább hiányokkal – tömegek válnak sebezhetővé és manipulálhatóvá, hiszen a saját legegyszerűbb érdekeiket sem fogják tudni átlátni és képviselni. Azt talán még el tudják majd dönteni, hogy melyik multinál olcsóbb a csirkeszárny, de egy hitelfelvételnél, netán egy vállalkozás alapításánál már igencsak bajban lesznek.

És akkor még nem beszéltünk a politikai, társadalmi tényezőkről. Aki nem ismeri a múltat, az nem tanulhat belőle. Aki nincs lelkileg felfegyverezve, az nem tudja kivédeni a támadásokat. Az irodalom, a történelem tanulása nem úri/kávéházi huncutság, hanem olyan eszköz, amelynek segítségével (talán kicsit több) esélyünk van átlátni saját korunkat, mindennapjaink meghatározó tendenciáit. Az alapvető műveltség megszerzése nélkül tömegek válhatnak manipulatív ideológiák jó szándékú vagy éppen csahos kiszolgálójává, mert nincs, nem lesz

megfelelő tudásuk és átlátó képességük felismerni a veszélyeket.

A mostani közoktatás politikai tendenciái nem a tudástársadalom megépítéséről tanúskodnak, hanem látenszen éppen azt az üzenetet hordozzák, hogy a gondolkodó, önálló ötletekkel bíró, önmagát szellemi és anyagi szinten is fenntartani képes emberre nincs szükség széles tömegben. Fogyasztókra, alattvalókra, engedelmess követőkre annál inkább. Akárhogy forgatom magamban, a mai (tervezett) közoktatási rend a húszas évek tanonc-

és inas világát, a polgári és reáliskolák, valamint az elit- és szakoktatás merev elkülönülésének elemeit mutatják. Egy olyan világot, amely örülten hajszolta bele magát egy újabb világégésbe, amelynek fiataljai közül sokan néhány évtizeddel később barna vagy vörös diktatúrák csatlósáivá váltak. Csak remélni tudom, hogy ez vagy valami ehhez hasonló nem történik meg velünk, és csak imádkozhatok azért, hogy politikusaink egyszer végre felismerjék: a közoktatás alapköve lehet egy tudásalapú társadalomnak.

Megszólításra szoruló gyermekek

A szó veszélyes fegyver és van, aki fegyvertelen

Az Illés-együttes egy dalából való a címben idézett mondat, ami újra és újra eszembe ötlök a munkám során. A gyermekek, akikkel foglalkozom (5-14 éves kor között) nagyon kevés kivétellel nem tudják kifejezni a gondolataikat, az érzéseiket (a káromkodáson túl persze), valóságos rejtvényként állnak előttem, amikor a tetteik nyomán próbálok megtalálni a mélyben húzódó valódi érzéseket, néma segítkiáltásokat.

***Z. (2. osztályos kisfiú) első találkozásunkkor, februárban még rám nézni is nehezen volt hajlandó. A tanító bácsija azt mondta nekem, ne éljem meg kudarc-ként, ha semmilyen kapcsolatot nem sikerül létesíteni vele:

-Ne várj csodát magadtól, Z. nagyon nehezen nyílik meg idegenek előtt. Talán hozzád sem fog szólni. Csak addig tanuljatok, míg van kedve hozzá, aztán színezzetek. Hamar kifárad a kisfiú.

-Rendben, nem fogok erőltetni semmit.

-Szia, Zsuzsi vagyok. Ma én fogok veled tanulni. Jó lesz?

-.jó...

-Hallottam, hogy milyen ügyesen tudsz olvasni. Megmutatod nekem?

-Igen!

Ezután Z. megoldott egy teljes feladatlapot, felismerte az összes betűt. A számlási feladatoknál keveset tévesztett. Színezés közben mesélt a báránkjáról, a testvéréről. Ebéd után játszottunk, s legyőzött memóriakártyában. Délután 3-kor pedig elhangzott a kérdés, ami mindig melegséggel tölti el a szívem: "Hétfőn is jössz?"

***C. szintén második osztályos, viselkedési és tanulási problémákkal küzdő kisfiú, aki nem válaszol, ha kérdezik, és sokkal hamarabb üt, mint beszél. A betűket nem ismeri, nagyon kevés szó áll rendelkezésére a fejében, amivel kifejezhetné magát.

Táborban vagyunk. C. ül a hintában már régóta, egy másik kislány szeretne a helyére ülni. Megkérem, hogy szálljon ki a hintából. Nem akar. Mikor mégis kiszáll, mert nem hagyom békén, borzasztó dühös, és ezt a kislányon tölti ki, teljes erejéből oldalba rúgja. Amikor elkapom, hogy álljon meg, világgá akar szaladni.

Büntetésben van. Sír. Odamegyek hozzá, megkérdem:

-Miért sírsz? Mert bántottad a másikat vagy sajnálsz magad?

Meglepetésemre azt válaszolja, amit valóban érez:

-Sajnálom magam.

-Tudod, hogy semmit nem csinált a kislány, akit megrúgtál?

-Igen..

-Nem rá voltál dühös, igaz?

-Nem..

-Kit kellett volna valójában megrúgnod?

(Azt várom, azt mondja, engem, hiszen én szállítottam ki a hintából...)

-A nővéretem... azt képzeltem, ő van ott. (Hoppá! Leesik az állam... ez az együgyű gyermek, akiről nem feltételeztem azt sem, hogy érti, amit kérdezek tőle, pontosan tudja, kire irányul a düh és miért.)

-Tudod, miért haragszol rá?

-Igen, mert elszakította a táskámat.

(Az egyetlen hátizsákja, az egyik vállpánt elszakadt.)

-Akkor még mindig dühös vagy, ugye?

-Igen.

-Ha megjavítom a táskád, elmúlik a haragod?

-Igen.

Míg ő vacsorázott, egy darab spárgával összekötöttem az elszakadt pántot a táskán. Miután odaadtam neki, megsimogattam a fejét, és a fülébe súgtam, hogy ő jó gyerek, felsiettem a szobámba, mert előtörték a szemem a könnyek. Hála Neked, Istenem, hogy vannak ilyen pillanatok, amikor felülkerekedik bennem a szeretet... ehhez a síró gyermekhez lehajolni emlékeztetett arra, hogyan hajolt és hajol le a mai napig hozzám Jézus minden alkalommal, amikor megbántom Őt, és lesz a szégyenből lehetőség.

***M. hatodikos kislány, a tekintete üresen mered a semmibe. Csendes, segítőkész, de más, mint a többiek. És ők ezt nagyon jól tudják. A táborban kipécézik maguknak a lányok, hiszen ő a leggyengébb. Látom zokogni a hálószobában, a buszon és látom, hogy védtelen. Amikor ott vagyok, meg tudom védeni. Azonban legtöbbször nem vagyok ott. A szívem szakad meg érte. Nem tud visszavágni, nem tudja megvédeni magát. Csak sír, és fáj a szíve.

Később látom, milyen durván bánik a kistestvéreivel, hogyan nevezi hülyének és rángatja őket jobbra-balra. Így adja tovább, amit kap... és a kistestvérei is megtalálják majd azt, aki náluk gyengébb, akibe ők rúghatnak majd bele.

Ezek a gyermekek fegyvertelenek. A szavak pörölyétől nem tudják megvédeni magukat. Ha rossznak nevezem őket, rosszak lesznek. Ha szeretem őket, talán elhiszik, hogy van helyük ebben a világban. Ha a szavaim nem fegyverként fordítom feléjük, talán ők is leteszik a fegyvert a velük gyengébbekkel szemben. Talán megtörténik a csoda, és a szó nem ölni, hanem teremteni és felemelni fog közöttük. Horváth Zsuzsanna

SÍK SÁNDOR

Ó tiszta csend!

Hallgass el egy kicsit, te mocskos utcalárma:

Legyen ablakom, ajtóm és fülem is bezárva;

főlállítom a rádiót!

Lelkem, celládba térj s földig zuhanni engedd

Figyelmed függönyét, úgy ünnepeld a csendet

És benne minden földi jót.

Hallgatva ünnepeld csendjét az értelemnek,

Melyben a gondolat villámai teremnek,

A zengő percek ihletét,

Melyben kibomlanak a lélek mérhetetlen

Arkangyal-szárnyai, s szóban elérhetően

Zenét suhog a szent setét.

A hallgatást idézd, a szívek drága csendjét,

Amelyben megfogam a két-malasztú szentség:

Hűség, barátság, szerelem.

Ó sírig és síron túl mosolygó szövétnék,

Amely odalent nőttél a lét előtti létnek

Hangtalan örvényeiben.

Ó tiszta csend!

És csukló térdeden imádd a csendek csendjét,

Amelyben önmagával beszél a Végtelenség,

A hallhatatlan hallható.

Térden virraszt az éj és mindeneken csend ül,

Amikor a magát megtárho Végtelenből

A föld szívére száll a szó.

Emlékszel: Hórebén, barlangja odújából

Milyen borzongva leste a zord Illés, a látó

Az Istent, aki elvonul,

Milyen hiába leste sebes szél viharában.

A földrengésben is, a tűzben is hiában:

Suttogó szellőn járt az Úr.

A mi Urunk, a Krisztus, embertelen magában

Az Isten-teli csendben, a boldog éjtszakában

Imádkozott a hegyeken;

A forgó csillagok láncát egy kéz eloldta,
Delelni állt a nap s lélekzetvisszafojtva
Figyelt a világegyetem.

A vacsoraterem várandós hallgatása
Mélyén ömölt alá, mint sok vizek zúgása,
A lángos Nyelvek mámora:

Belőle született, az ötvennap csendből
A Test, a makulátlan, kit Krisztus vére
kent föl,

A napba öltözött Ara.

Gépkattogása közt a rohanó jelennek,
Engedj ó tiszta csend, csendje a Végtelennek

Egy pillanatnyi pihenést,

Hagymázás homlokom lágy ujjaiddal
földd el,

Leheld be lelkemet templomi hűvösöddel:

Csak az él, aki benned él.

Csak az él, akiben a lélek tiszta csöndjén

Némán izzani kezd a titokzatos tömjén

S füstjén az Angyal megjelen,

És ámuló szeméről a fátylakat leoldja

Az Angyal, az Istennek alázatos heroldja:

A csend-foganta Kegyelem.

Legyél Zsuzsa néni!

A gyerekek, sőt az öreg gyerekek is, akik éveik számát tekintve régebben fölnőtteknek számítottak, általában szeretnének valamik lenni. Szeretnék vinni valamire. Az egyik orvos, a másik vállalkozó, minden harmadik-negyedik valami külföldi. Lényegében mindegy, hogy mi, csak az itteninél többször több pénzt keressen. Mindegy, hol és hogyan. Figyeljünk a névmásokra: mi és valami, nem pedig ki és valaki. Másként szólva nem valamilyen emberré, hanem olyan lényé kell válni, akit/amit a cuccai, a tárgyai minősítenek: a háza, a kocsija, sőt a „nője”, a „pasija”, mert az sem „kedves,” vagy „férj, feleség,” hanem „valami,” olyasféle tulajdon, ami csillogást kölcsönöz a gazdájának, akár a színes neoncső a kirakataba rakott holminknak. Azoknak ugyanis nincsen saját ragyogásuk, világtalanok, akár dologgá lett tulajdonosaik. A korföladathoz értünk. Ez pedig a siker, ennek titka: dologgá kell válni.

A humán erőforrások tehát ülnek a gép előtt, pöcögtetik, szemétfilmekből tanul-

ják az angolt, és álmodoznak a „külföldi életéről”, a sok suskáról. Szüleik már megtették a tőlük telhetőt: nem Julinak, hanem Dzsulianniettenek nevezték el őket, és ha véletlenül Mártonnak, akkor Martinnak szólítják a gyereket, mint a diós-győri nagykohót. Nem égi pártfogót kerestek magzatuknak, hogy boldogok legyenek, hanem beillesztették őket Gazdaságkorba, hogy ügyesebben idomuljanak a dolgok rendszeréhez.

A ki szeretnél lenni? – kérdés elnémult sok-sok évszázada.

Vagy mégis? Igen, bizonyára igen, mert az emberiség meg a világ azért létezik még, mert minden nemzedékben akadtak néhányan, akik szent Ferencek vágytak lenni, szent Terézék és Lászlók, Don Boscók, Márton Áronok, vagy éppen Zsuzsa nénik.

Mint Marika, e néven messze környéken az egyetlen, akit szülei nem valami szapanmárka, hanem a legnagyobb mennyi pártfogó gyöngéd figyelmébe ajánlottak. Nos, e nyolcadikos kislány Zsuzsa néni szeretne lenni.

Ki Zsuzsa néni?

A dolog-emberek, a humán erőforrások szemében senki. Kis könyvelőcske volt egész életében, aki férjhez sem ment, ki tudja miért nem. Több okot tudunk, közülük egy kerüljön ide: idős és beteg szüleit ápolta, akik közül édesapja majdnem száz esztendőt ért meg. Zsuzsa néni az egyházközségi élet egyik motorja: szinte minden rendezvény munkása, a legpompásabb szendvicsek alkotója és világitója. Igen, ez a legfontosabb: Zsuzsa néni mindenkinek a jó tulajdonságait nézi, még sosem fordult elő, hogy ne lett volna legalább egy kedves szava valakihez. Kis panellakásán kívül semmi vagyona, de állandóan mosolyog, sőt, hatalmasakat nevet,

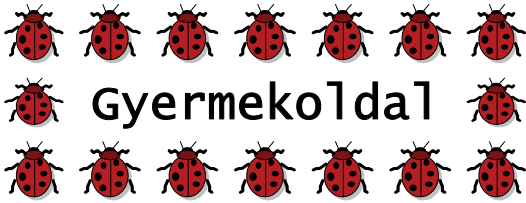
Zsuzsa néni boldog.

Marika ezért szeretne Zsuzsa néni lenni.

Czakó Gábor

Gyermekoldal

Karácsonyfa dobálás szaloncukorral

Előkészület: Rajzoljuk le a karácsonyfa körvonalát egy nagy kartonra. Vágjunk ki különböző színű köröket színes papírból és

írjunk rájuk számokat (25-50-100-150). Ragasszuk fel a fára a köröket és helyezzük el a kartonlapot a földön.

A játék menete: A gyerekek álljanak a fától kellő távolságban meghúzott vonal mögé. Mindenki kap három szaloncukrot,

amelyből annyit tarthat meg, ahánnyal sikerül eltalálni egy kört. Az a gyerek, aki a legtöbb pontot gyűjti össze, külön ajándékot kap.

(Minden új játékos előtt vegyük le a szaloncukrokat a karácsonyfáról!)

Az őszi kirándulás

2012. november 17-én szombaton, 7 órakor indultunk el kirándulni. Először úgy volt, hogy Veszprémbe megyünk, de változott a terv, ezért Budapestre mentünk. Az úton nagyon sokat neveltünk és játszottunk. Mindenki arra várt, hogy megérkezzünk. Amikor megérkeztünk, kettesével állítottak minket. Felültünk a Libegőre és elindultunk fel a János-hegyre. Felfelé menet kertek fölött suhantunk. Minél magasabbra értünk, annál hidegebb lett. Amikor felértünk az Erzsébet Kilátóhoz, akkor nagyon jól beláttuk Budát. Vissza mentünk a buszhoz és elmentünk a piarista gimnáziumba focizni. Kétszer fociztunk, először 2:2 lett a végeredmény, másodsor 1:0 a mi javunkra. Hazafelé nagyon jól szórakoztunk. Fáradtan, de boldogan értem haza. Szerintem mindenki nagyon jól érezte magát.

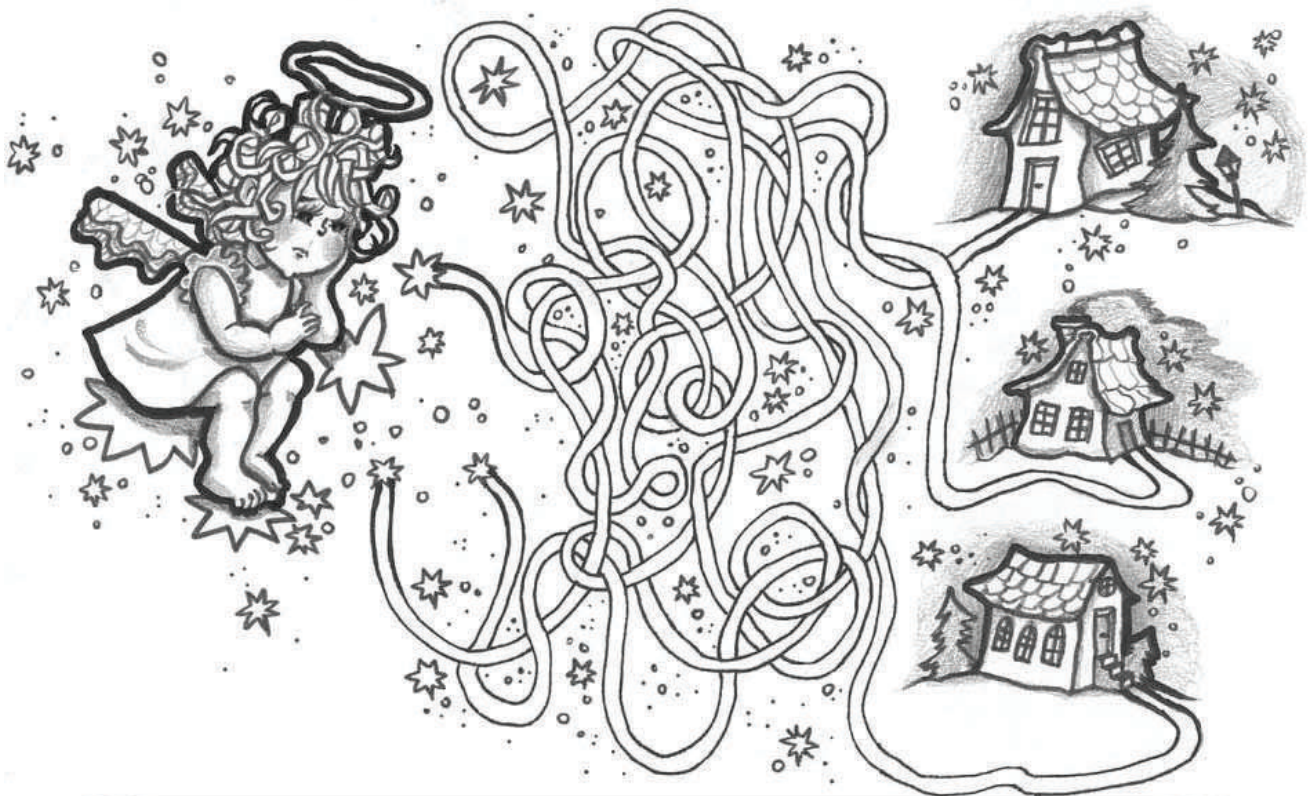
Dobri Ádám 4.o.

Ég és föld között

Egy őszi reggelen elindultunk a veszprémi libegőhöz. Útközben sokat játszottunk, jól éreztük magunkat. Később megkaptuk a hírt, hogy Budapest a célunk. Először megdöbbsentem, viccnek hittem, de mégis igaznak bizonyult. Megérkeztünk a János-hegyi Libegőhöz, ahol nagyon magasra vitt fel a Libegő, de nem féltem. Amikor felértünk, elsétáltunk az Erzsébet Kilátóhoz, ahol szép kilátás nyílt a budai hegyekre. Majd újból használatba vettük a Libegőt és leértünk. Elindultunk focizni. Korcsoportonként fociztunk a kispapokkal. Amikor végeztünk az elosztással, mehetett a meccs. Meccs után csocsóztunk egyet, majd boldogan indultunk haza.

Mihályi Miklós 4.o.

MESEBELI ANGYALKA

Ez a mesebeli angyalka szeretné meglátogatni a gyerekeket, de összezavarta az útirányt. Keresd meg, melyik úton, melyik házhoz juthat el! Színeseiddel útba igazíthatod. Az első házhoz vezessen egy kék, a másodikhoz egy piros, és a harmadikhoz egy zöld út.
(Az igazi angyalok persze soha nem tévednek el.)

A néni gazdag?

Ott topogtak a szélfogó ajtajában — két gyerek rongyos, kinőtt kabátban.

— Néni kérem, nincs fölösleges újságpapírja?

Nem értem rá, már a nyelvemen volt, hogy nincs ... míg le nem néztem a lábukra. Vékony talpú cipőjüket átáztatva a havas eső.

— Gyertek be, kaptok egy csésze forró kakaót.

Több szó nem esett köztünk. Átázott lábbelijük foltot hagyott a kőpadlón.

Kakaóval és vajás-lekváros pirítóssal vendégeltem meg őket, hogy kicsit átmelegedjenek, hisz majd megvette őket az Isten hidege. Aztán igyekeztem vissza a konyhába, háziasszonyi teendőimhez ...

Hirtelen feltűnt a nagy csönd az utcai szobában. Bekukantottam.

A kislány az üres csészét forgatta. A kisfiú bátortalanul kérdezte:

— A néni... gazdag?

— Hogy én gazdag? Ugyan, dehogy! — néztem le kitaposott papucsomra.

A kislány óvatosan a helyére tette a csészét.

— A csészéi összeillenek a csészealjjal — állapította meg, s koravén hangjából időtlen, étellel nem csillapítható éhség csendült ki.

Azután távoztak, újságkötegeiket szélvédő pajzsként tartva maguk elé. Meg sem köszönték a szíveslátást, bár nem is hiányoltam. Többet kaptam ennél. Olesó kék keménycserép csészéket és csészealjakat. De egymáshoz illőket. Megszurkáltam a krumplit, megkevertem a mártást. Burgonya és barnamártás, fődél a fejem felett, férj jól fizető, biztos állással — ezek is mind szépen összeillettek.

Visszatoltam a székeket a tűz mellől a helyükre, rendet raktam a nappaliban. A sáros kis lábnyomok még mindig nedvesen csillogtak a kövön. Nem bántam. Legszívesebben otthagytam volna őket örök emlékeztetőül, hátha elfelejtem, milyen gazdag is vagyok.

Marion Doolan

Vagyok!

Múltad sötétjébe
és jövőd bizonytalanságába,
segítőkészséged áldásába
és tehetetlenséged nyomorúságába
helyezem bele az ígéretemet: **Vagyok!**

Érzelveid játékába
és gondolataid komolyságába,
hallgatásod sokatmondásába
és szavaid nincstelenségébe
helyezem bele az ígéretemet: **Vagyok!**

Feladataid bőségébe
és buzgalmad ürességébe,
képességeid sokaságába
és tehetséged korlátjaiba
helyezem bele az ígéretemet: **Vagyok!**

Találkozásaid boldogságába
és vágyakozásod sebeibe,
vonzalmod csodájába
és elutasításod szenvedésébe
helyezem bele az ígéretemet: **Vagyok!**

Mindennapjaid szükségébe
és álmaid távlataiba,
értelmed gyengeségébe
és szíved erejébe
helyezem bele az ígéretemet: **Vagyok!**

ismeretlen szerző

„Isten ezt felelte Mózesnek: **Vagyok** aki vagyok.
Majd azt mondta: így szólj Izráel fiaihoz: **A** **Vagyok**
küldött engem hozzátok.”
2 Mózes 3

Elhunyt Rózsás János,

egyházközségünk egykori világi elnöke

Megdöbbenéssel értesültünk Rózsás János, egyházközségünk korábbi világi elnökének halálhíréről.

Plébániánkat dr. Bence Sándor világi elnök úr képviselte a 2012. november 17-én lezajlott temetésen. Lelki üdvéért november 26-án hétfőn, este 6 órakor szentmisét mutatunk be templomunkban.

Mindazt aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom Atyám előtt, aki a mennyekben van. (Mt 10,32)

Idézetek a szeretet témájához

„A szeretet az egyetlen pénznem, amely még a mennyben is érvényes lesz”

Irmela Hofmann

„Az igazság nélküli szeretet nem tesz jobbá, a szeretet nélküli igazság nem gyógyít meg.”

Carl Hilty

„Az örömet megtalálni a másik örömében, ez a boldogság titka.”

Georges Bernanos

„Az egymásnak való hálaadás megújítja a házasságot.”

Gordon MacDonald

„Ha a szeretet leckéztetni kezd, hamarosan szabadságra mehet.”

Pearl S. Buck

„A hibák mindig vastagok, ha vékony a szeretet.”

C.H. Spurgeon

„A szeretetre is az áll, mint ami a növényekre: aki szeretetet szeretne aratni, annak szeretetet kell ültetnie.”

Jeremiás Gotthelf

„Csak akkor lehetünk mások erős támasza, ha mi magunk Istenre támaszkodunk.”

Glória Chrisholm

„A házasság nyújtja a legmélyebb betekintést egy másik ember szívébe és lelkébe, amelyet valaha is nyerhetünk.”

Tanácsok a boldogság útján

- A Biblia sok verse beszél a boldogságról és a vele rokon fogalmakról. Játékos formában keresse meg ezeket a gyerekekkel együtt. Számolják össze közösen a találatokat.
- A gyerekekkel beszélgetve használja gyakran a „boldogság”, „megelégedettség” és „hála” szavakat. Arra is térjen ki, hogy a boldogság nem feltétlenül a külső körülményektől függ, hanem sokkal inkább látásmód kérdése. Hangsúlyozza ki azt is, mennyire boldog, hogy Isten megajándékozta Önt a gyermekeivel.
- A világ újévkor, különleges eseményeknél és vizsgáknál szerencsét hozó tárgyakat ajándékoz. Ezt a babonát Isten Szava nem ismeri. Dugjon ehelyett a kihívást jelentő napokon egy szép képeslapra írt bátorító bibliai verset gyermeke tízórais dobozába. Az osztálykirándulásra összekészített csomagjába tegyen minden napra egy kis borítékot, benne egy bibliai idézettel és néhány személyes sorral. Küldjön gyermekének bátorításul egy SMS-t, amely arra emlékezteti őt: „Szerencsére van valaki, aki gondol rám!” Az ilyen apró figyelmességek fokozzák a boldogságérzetet.

- A családjával tegyen rendszeresen kirándulásokat a természetben, a hegyekben vagy az erdőben. Hagyja otthon mobiltelefonját, és élvezze együtt Isten teremtett világát. Tegye ily módon lehetővé gyermeke számára, hogy arra tekintsen, ami a boldogságunkat jelenti: hogy van egy szerető Édesatyánk a mennyben, akivel közösségben élhetünk.
- Tegye családi hagyománnyá, hogy születésnap vagy bármely más családi ünnep alkalmával egy személyes üzenetet tartalmazó kártyát ajándékozzanak egymásnak: „Micsoda boldogság, hogy vagy nekünk, mert...” írja fel például minden családtag nevét egy-egy kis lapra, mindenki húzzon magának egyet, és annak az illetőnek írja meg az üzenetét. Családi körben aztán sorban mindenki felolvassa, amit írt. Micsoda boldogság meghallgatni, ki mit tart a másiknál boldogítónak. Ez az igazi családi boldogság!

Ádvent

Mit várunk?

Egy ádventi koszorú is bizalomteljes várakozással tölthet el minket, ha elgondolkodunk a jelentésén

A latin eredetű advent szó várakozást jelent - és valóban: úgy tűnik, adventkor mindenki tele van várakozásokkal. A felnőttek vágyakoznak a családi körben, békében eltöltött néhány szabad nap: és az ünnepi ételek után; a gyerekek pedig az ajándékok miatt várják a karácsonyestét! De még mit (vagy kit!?) várunk mi hívő keresztények?

Az ádventi koszorú még egy viszonylag új jelenség a sokféle karácsonyi szokás között (lásd a keretes részt). Mára sok országban a karácsony előtti időszak elhagyhatatlan kelléke lett, még ha általában már csak négy gyertyával készítik is az ádventi vasárnapok száma szerint. A koszorú jelentéstartalma az idők folyamán sokat változott. Kerek formája például az egész földkerekséget jelképezi, a négy gyertya pedig a négy égtájat: a Megváltó, Jézus Krisztus megszületésének örömhíre az egész világnak szól! A minden új gyertya meggyújtásával egyre nagyobbá váló világosság a Messiás megszületésével kapcsolatos fokozódó várakozásra utal, aki ezt mondja magáról: „*Én vagyok a világ világossága*”

Lehetséges azonban a négy gyertyát ezúttal másként is értelmezni.

Négy olyan fontos dologra emlékeztetnek minket, amelyek Jézus Krisztust a világtörténelem középpontjává teszik. Amikor ebben az évben meggyújtjuk a gyertyákat, minden egyes gyertya egy másfajta szempontot tehet hangsúlyossá.

Az első gyertya: várakozás a Messiásra

Időszámításunk fordulóján a zsidók pontosan tudták: az Ószövetség számos prófécijája a sötétben felragyogó gyertyaként mutatott rá a Messiásra, a megígért Szabadítóra. Már évszázadokkal a születése előtt bámulatos részletek váltak ismertté az eljövendő Megváltóval kapcsolatban. Egy olyan asszonytól kellett megszületnie, akinek előzőleg még nem volt szexuális kapcsolata férfival: „*Ezért ád jelt néktek az Úr maga: imé, a szűz fogan méhében, és szül fiat, s nevezi azt Immánuelnek*” (Ézsaiás 7,14 - Károli-ford.).

A Messiásnak Izrael népéből kellett jönnie; ez jóval több mint ezer évvel a tényleges esemény előtt meg lett

jövendölve: „*Látom őt, de nem most, szemlélem, de nem közel. Csillag jön fel Jákobból, királyi pálca támad Izraelből*” (4 Mózes, 24,17).

Születésének helye is, akkoriban egy kis falu az ország fővárosa, Jeruzsálem közelében, már mintegy 700 évvel azelőtt kihirdetésre került Mikeás próféta által: „*Te pedig, efrátaí Betlehem, (...) belőled származik az, aki uralkodni fog Izraelen. Származása visszanyúlik a hajdankorba, a távoli múltba*” (Mikeás 5,1).

Ezek a legismertebb példák csupán.

Krisztus rettenetes kínhalála szükségszerű volt; feltámadásával viszont örök diadalt szerzett a pokol, a halál és az ördög felett.

Sok hasonló verset találunk szerte az Ószövetségben, és ezek mind-mind Jézus Krisztusra mutatnak. Mind az akkori teológusok, mind a Jézus születésének idején Izraelben élő egyszerű emberek ismerték ezeket az íráshelyeket.

Amikor Heródes király a babiloni csillagmagyarázóktól megtudta, hogy országában világra jött egy különleges gyermek, kutakodni kezdett utána: „*Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet. Összehívatta a nép valamennyi főpapját és írástudóját, és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak. Azok ezt mondták neki: »a júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta: Te pedig Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legjelentéktelenebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legéltetni fogja népemet, Izráelt*” (Máté 2,3-6).

A királyt lesújtotta a hír, de az olyan istenfélő embereket, mint Simeon és

Anna boldog lelkesülés töltötte be, amiért az ősi ígéretek a szemük láttára teljesedtek be (Lukács 2). Ők megértették: a Megváltó, Jézus Krisztus megszületésével egy teljesen új fejezet kezdődött el Istennek az emberiséggel kapcsolatos tervében.

A második gyertya: a Megváltó eljött!

Jézus születésével sok prófécia beteljesedett. Ám a legfontosabb még hátra volt: felnőtt férfiként minden kétséget kizáróan bizonyította, hogy ő az Istentől küldött Messiás, a Megváltó, Isten Fia. Az Ószövetség számos más jövendölése teljesedett be nyilvános működésének három éve alatt. Azok a csodák, amelyeket véghez vitt, igazolták Őt mint a mindenható Isten fiát. Amikor a börtönben lévő Keresztelő János azt a kétkedő kérdést intézte hozzá, vajon Jézus valóban a várt Szabadító-e, akkor az Úr maga Izajás próféta ígéreteire utalva felelt neki: „*Menjetelek, és mondjátok el Jánosnak, amiket hallotok és láttok: vakok látnak, és bénák járnak, leprások tisztulnak meg, és süketek hallanak, halottak támadnak fel, és sze-*

A négy gyertyát lehet másként is értelmezni. Négy fontos dologra emlékeztetnek minket, amelyek Jézus Krisztust a világtörténelem középpontjává teszik.

Ugyanígy váltak valóra a helyettes halálára vonatkozó próféciaák, amelyeket Ézsaiás a Szentlélek indítására már a Kr. e. 8. században írásba foglalt: „*Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmak férfia, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődünk vele. Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozza. Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért*” (Ézsaiás 53,3-6).

Ez hitünk sarkalatos pontja, amelyen minden áll vagy bukik. Pál ezt írja: „*Ha pedig Krisztus, nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok, (...) Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül mint az elhunytak zsengéje*” (1 Kor 15,17-20).

A harmadik gyertya: Mi közöm nekem ehhez?

Sokan felteszik maguknak a kérdést: Hogyan lehet kihatással egy 2000 évvel ezelőtt lezajlott esemény ma még ránk nézve? Isten kegyelme teszi ezt lehetővé: Istennek az emberiséghez szóló ajánlata változatlanul érvényes. Még ma is bárki elnyerheti Tőle bűnei bocsánatát és az örök életet, aki hisz Őbenne.

A Jelenések 3,20-ban Jézus mindenkinek felkínálja, hogy jöhet Őhozá: „*Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem*”

Hatalmas, mi több, létfontosságú és örökérvényű különbség, hogy az ember az ajtó melyik oldalán áll: bent vagy kint, ugyanazon az oldalon, ahol Jézus található, vagy pedig egy bezárt ajtó választja el őt Tőle. Kérdezzon csak meg egyszer valakit, akinek egy ideig börtönben kellett ülnie - az illető tanúskodni fog Önnek arról, micsoda különbség van „bent” és „kint” között! A karácsony is csak akkor kap igazi jelentőséget, ha személyesen magamra vo-

natkoztatom ezt a történelmi eseményt azáltal, hogy Jézusra bízom életem irányítását.

Hogyan lehet kihatással egy 2000 évvel ezelőtt lezajlott esemény ma még ránk nézve? Isten kegyelme teszi ezt lehetővé

Negyedik gyertya: Jézus visszajön!

Személyesen Önt mely események töltik el a közeljövőben kisebb-nagyobb várakozással? Adventkor „csak” a karácsonyi ünnepet várja vagy az Úr Jézus Krisztus visszajövetelét is. Jézus mennybe-menetelekor a tanítványok ezt az ígéretet kapták: „*Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe*” (Apostolok cselekedetei 1,11).

Ez a prófécia máig nem teljesedett be. De amilyen megbízhatóan váltak valóra az Ószövetség ígéretei a Messiás 2000 évvel ezelőtti születésére, életére és halálára nézve, éppoly bizonyosan fognak beteljesülni a visszajövetelére vonatkozó jövendölések is.

Használja ki az adventnek, a várakozásnak ezt a különleges időszakát, hogy a karácsony ünnepén túl azt a Valakit is várja, aki minden egyes ember életét és az egész világ sorsát is kezében tartja: *Jézus Krisztust!*

Irmgard Grunwald

(Forrás: Ethos újság)

Az ádventi koszorú eredete

Az ádventi koszorút *Johann Hinrich Wichern* (1808-1881) evangélikus-lutheránus teológus és nevelő találta ki a 19. század első felében. Ő néhány magához fogadott árvagyerekkel együtt Hamburg közelében egy régi parasztházban élt. A vörös téglával kirakott, és így eredetileg a „Vörös ház” nevet viselő épületben 1939 novemberében sötét volt és hideg, a gyerekek pedig vágyakoztak a karácsonyeste melege és fénye után. „Mikor lesz végre karácsony?”- kérdegették egyre-másra. Az ifjú teológus elgondolkodott rajta, miként tehetné a gyerekek számára érzékelhetővé a karácsonyig hátralévő időt - és aztán támadt egy ötlete!

Hogyan lettem katolikus?

– egy egykori ateista vall megtéréséről

Az élet értelmének kérdésében sohasem tudtam közös nevezőre jutni ateista ismerőseimmel, akik úgy vélték, az életben rengeteg értelmes cél van annak ellenére, hogy az ember nem több, mint kémiai folyamatok összessége. Ezt a gondolatmenetet sohasem tudtam megérteni, sőt intellektuálisan hazugnak tartottam.

Fiatalként hazugnak éreztem hát az életemet, mert tudtam, hogy az életnek nincs értelme, mégis úgy éltem, mintha az enyémmé lenne, mintha a remény, a szeretet, az öröm nem csupán agyi kémiai folyamatok okozta káprázat, hanem valóság lenne. Munkába, rohanásba, ivásba, társaságba menekültem. Öngyilkosságra is gondoltam, mondván, így hamarabb túlesnék azon, ami úgyis elkerülhetetlen. Mindegy, mikor szorozzuk be nullával az életet, az eredmény ugyanannyi.

Egy évvel az egyetem elvégzése után megismerkedtem Joe-val. Jární kezdtünk, csodálatos kapcsolat bontakozott ki közöttünk. Egyetlen dolog nem stimmelt: Joe istenhívó volt, ráadásul keresztény. Nem fért a fejembe, hogyan lehet ennyire intelligens ember azokban a mesékben. Ám mivel erkölcsi felfogásunk egyezett, Joe bizarr világnézete nem okozott problémát. 2003-ban megesküdünk a házasságkötőben. Azt hittük, közös életünk gondtalanul folytatódik tovább. Ám hamarosan megtudtam, hogy várandós vagyok, s ezzel minden megváltozott.

Az anyaság teljesen felkészületlenül ért. Egyeként nőtem fel, a környezetemben nem születtek gyerekek, magam sem akartam gyermeket. Fiunk születése testileg, szellemileg, érzelmileg súlyosan megrendített. Előjöttek rég eltemetett gondolataim az élet értelmetlenségéről, s ezúttal nem tudtam eltemetni őket. Úgy éreztem, az életnek most még több értelme van, mint valaha. A baba mellett boldogság és remény töltött el. Ám mivel most nem volt mivel elterelni a figyelmemet, rám meredt a tény: sem a fiam életének, sem az enyémmé, sem az iránta érzett szeretetemnek nincs természetfeletti dimenziója. Rá is ugyanaz a sors vár, mint mindannyiunkra: meg fog halni, léte mindentől elenyészik.

Hetekig alig tudtam felkelni. Az álmatlanság és a depresszió mozdulatlanságba dermedtetett. Egy hajnalban aztán valami szokatlanul éreztem. Elfogott a kétely. Kétkedni kezdtem materialista világnézetemben, abban, hogy az emberi életnek nincs természetfeletti dimenziója.

Néhány hónappal később egy könyvesboltban kezembe került egy keresztény könyv. A szerző azt írta, korábban ateista volt; érdekelt, hogy mekkorát hazudik. Megvettem, mert imponált logikus okfejtése (ha téves végkövetkeztetésre jutott is). Elgondolkodtatott, amikor azt olvastam, hogy a Názáreti Jézus halála után sok ezer zsidó elhagyta ősi vallását, és szinte valamennyi követője inkább meghalt, semhogy visszavonja állítását, hogy látta őt a halálból feltámadva. A kereszténység pedig futótűzként terjedt, noha híveire üldözés, nemegyszer halál várt. Megérintett a történelmi valóság, hogy az első században Palesztinában történt valami Jézus Krisztus körül, ami máig érezteti hatását. S egy nap váratlanul felvetődött bennem a kérdés: mi van, ha mindez igaz? Mi van, ha van Isten? Ha emberként tényleg belépett a történelembe? Ez volt életem legmegdöbbentőbb gondolata. Soha, még gyerekkoromban sem vetődött fel bennem, hogy létezhet egy személyes Isten, vagy egy szikrányi igazság is lehet a kereszténység tanáiban. Most viszont hiába próbáltam szabadulni a gondolattól.

Később C.S. Lewis kereszténységről szóló nagyszerű könyvét (Mere Christianity; Keresztény vagyok) kezdtem olvasni. A természeti törvény gondolata fogott meg legjobban, amit úgy fogalmazott meg, hogy minden jónak Isten a forrása, és ezért van az, hogy az emberek mindig, mindenütt hasonlóan

gondolkodtak arról, mi a jó és mi a rossz. Az interneten utána olvasva – Szent Ágostonnál, Aquinói Szent Tamásnál – úgy találtam, nem is annyira ésszerűtlen ez a vallás; sőt a történelem legnagyobb elméi közül többen keresztények voltak.

Végül beadtam a derekam, és beszereztem életem első Bibliáját. Az első száz oldalt döbbenet olvastam. Az sem segített, amikor áttértem az Újszövetségre. A legtöbb szakaszt nem értettem. Nem találtam világos iránymutatást, sőt úgy tűnt, mások sem: amikor rákerestem a neten, hogy mit tanít a Biblia az abortuszról, az eutanáziáról, a klónozásról, számtalan különféle véleményt találtam, és mind a Bibliára hivatkozott. Minden keresztény felekezet egészen mást tanított a bűnről. Ez bizony gond, hiszen ha Isten a jó, akkor a rossz – vagyis a bűn – magának Istennek a határait jelöli ki. Lehetetlen, hogy az ő vallása éppen ebben ne adna világos iránymutatást. Megtaláltam hát, amit kerestem: a hibát, ami bizonyítja, hogy a kereszténység ésszerűtlen.

Nem sokkal ezután valaki, akivel online vettem fel a kapcsolatot, felvetette, hogy nagyon mai módon közelíték a kereszténységhez. Gondoljak arra – javasolta –, hogy Jézus egyetlen Egyházat alapított, amelynek természetfeletti erőt adott, hogy minden történelmi korban pontosan tudja kifejezni az igazságot arról, mi a jó. Ez pedig... nos, ez a Katolikus Egyház – amelyről férjemmel együtt jól tudtuk, hogy archaikus, diktatórikus, nőellenes intézmény. A természetfeletti erő különösen ostobán hangzott.

Egy dolog azonban feltűnt: akik a leglogikusabban érveltek a hitük mellett az interneten, valamennyien katolikusok voltak. Ezért egyre többet olvastam katolikus szerzőktől, és el kellett ismernem, hogy olyan átfogó szemléletük van a világról és az emberről, amilyennel addig nem találkoztam. Még mindig hevesen tiltakoztam az Egyház egyes öröklései ellen, például hogy miért ellenzi az abortuszt és a fogamzásgátlást, de be kellett ismernem, hogy minél többet olvasok a katolikus teológiáról, annál normálisabbnak tűnik.

Odáig jutottam, hogy minden valószínűség szerint van Isten, és a kereszténység közel járhat hozzá. De akkor vajon miért nem érzem a jelenlétét? Ha nem hinnék, akkor is ugyanilyen magányosnak érezném magam a világban; minek törjem magam a vallással, ha nem jobb tőle a helyzet? A mélyponton C.S. Lewis gondolata segített: Isten egyeseknek jobban megmutatja magát, mint másoknak – nem mintha egyeseket jobban szeretne, hanem mert akinek a lelke nincs a megfelelő állapotban, annak nem tud megmutatkozni. A Nap is egyformán süt mindenkire, mégsem ugyanolyan ragyogással verődik vissza egy poros tükörről, mint egy tisztáról.

Hát persze! Napjaimat önzés, ostoba fecsegés, ócska tévéműsorok töltötték ki. Rájöttem, hogy ha tényleg rá akarok jönni, van-e Isten, akkor meg kell változnom. Elhatároztam, hogy kipróbálom. Egy hónapig a katolikus erkölcs szerint fogok élni. Megvettem és elolvastam a Katekizmust, és mindenben hozzá igazodtam, abban is, amiben nem voltam biztos, hogy az Egyháznak igaza van.

Mindezzel Isten kerestem, s helyette saját magamat találtam meg. Rájöttem, hogy ítélkezésem, ingerlékenységem, bűneim rétege alatt létezik egy tisztább, jobb önmagam, akit addig nem ismertem. Megértettem, hogy az Egyház parancsai, amelyeket addig korlátozásnak véltem, valójában a szeretet parancsai; meghatározzák, mi szeretet és mi nem az. Isten jelenlétét nem tapasztaltam meg, de attól, hogy megtartottam az állítólag általa alapított Egyház parancsait, megtapasztaltam, mit jelent igazán szeretni.

A fogamzásgátlás kérdése nem volt időszerű, mert éppen a második gyermekünket vártam, de a kísérleti hónap során sokat olvastam az Egyház tanításáról e kérdésben is. Meglepetésemre nemcsak én találtam úgy, hogy az Egyház hihetetlenül ésszerű érvekkel támasztja alá álláspontját, hanem Joe is. Ekkor tettük fel először a kérdést: akkor hát katolikusok leszünk?

Két héttel később mélyvénás trombózt kaptam. Hosszú időre kórházba kerültem. Az orvos azt mondta, a hajlam örökletes, és életveszélyessé teszi az esetleges további terhességeket. Amikor felvettem az Egyház által elfogadott természetes családtervezést, csak nevetett. Magának fogamzásgátlásra van szüksége – mondta.

Elbizonytalanodtam. Itt már nem arról volt szó, hogy nem beszélek csúnyán, hanem arról, hogy az életemet kockáztatom, ha ragaszkodom az Egyház tanításához. Tanácstalanságomban az apámtól tanult alapelvhez nyúltam vissza. „Sose higgy el valamit azért, mert az neked kellemes – mondogatta –, mindig azt kérdezd, igaz-e!”

Ennek fényében azonban a kérdés nem volt kérdés, hiszen akkor már tudtam, hogy amit az Egyház tanít, igaz, csak nem akartam ekkora áldozatot hozni. Végül, bár tudtam, hogy anyagilag is, egészségileg is hatalmas kockázattal jár, úgy döntöttem, hogy ezúttal az igazat választom a kellemessel szemben. Férjemmel elhatároztuk, hogy elkezdjük a katekumenátust a helyi plébánián. Az orvosnak pedig – életem első hitvallásaként – megmondtam, hogy nem kérek fogamzásgátlást, mert katolikus vagyok. Következő tavasszal, mielőtt befogadott volna az Egyház, életemben először gyóntam. Tudtam, hogy az elkövetett rosszat meg kell bánni,

de magamban, Jézusnak ezt már megtettem, ezért úgy véltem, fölösleges a pap előtt elismételnem. Amikor azonban meghallottam a saját hangomat, amint kimondtam mindent egy másik ember előtt, annak olyan ereje volt, ami minden elképzelésemet felülmúlta. Zokogva soroltam a bűneimet. S amikor a pap Isten nevében kimondta, hogy a bűneim meg vannak bocsátva – nos, el nem tudtam volna képzelni, hogy ez ennyire megrendítő hatással lesz rám. Kábultan jöttem ki a gyóntatószékből, és beültem egy padba az üres templomban. Tudtam, hogy az életem immár örökre megváltozott.

Aznap éjfél tájban kiléptem a verandára. A sötétség mintha lelke sötétjét tükrözte volna – de ekkor visszagondoltam az első gyónásomra, és rájöttem, hogy mindentől megszabadultam. A belső sötétség nem volt többé. Helyette békesség és a szeretet félreismerhetetlen érzése töltött el. Életemben először megéreztem Isten jelenlétét.

Forrás: whyiamcatholic.com

Nők a fonóban

Támogatni egymást, hogy a sokféle feladatnak való megfelelés kényszere alatt se feledkezünk meg arról, hogy mi az igazi szerepünk – fogalmazta meg célját a szegedi Szent Mihály plébánia családi köre az ősszel indított fonó foglalkozás kapcsán.

foglalkozás kapcsán.

Havi rendszerességgel tartanak foglalkozást nőknek Szeged-Szentmihályon. Céljuk, hogy vidám, kötetlen közösséget hozzanak létre anyákból és lányaikból, nagymamákból. A fonóban egymással és meghívott előadóval beszélgetnek a női szerepek (hivatásos anya, apáca, üzletasszony), női küldetés és életpályamodellek, a női és férfi szerep változásai, női példaképek a történelemből, gyermekáldás, munka és család, egészséges életmód, családösszetartó praktikák, energia- és időtakarékos háztartásvezetés témákról.

Az alkalmak szellemi-lelki részét minden alkalommal kiegészíti egy gyakorlati foglalkozás: egymást és egymás lányait kívánják megtanítani a háztartásban is fontos kézművesség

fortélyaira. Így például tanulnak horgolást, hímzést, foltvarrást, nemezelést, dekupázst, csuhé- és szalmadíszek, rongybabák, filc figurák készítését, gyöngyfüzést, fonást, agyagozást. Mindezt a háztartási ismeretek – főzés, sütés, befőzés, kertészkedés – egészíti ki.

Az összejövétel lényege, hogy a nők önmagukért – lányaikért és anyáikért – és legfőképpen a családjuk harmóniájáért tevékenykedjenek egy egymást gazdagító szeretetközösségben – fogalmazzák meg bemutatkozásukban a fonó szervezői. A nő sokféle feladatnak kényszerül megfelelni: egyszerre feleség, anya, házvezetőnő, szakács, mosónő, családi projektmenedzser, pszichológus, lelki vezető, ápolónő, munkavállaló. Nagyon fontos, hogy megfelelés kényszere alatt ne feledkezzen meg arról, hogy mi az igazi szerepe. Egymást szeretnék segíteni abban, hogy lányaiknak, bármilyen negatív hatás is éri őket a társadalom részéről, felnőttkorukra helyes identitás tudatuk legyen, és a következő nemzedékre átöröklődjön a mai asszonyok tudása és lelkiülete. Remélik, hogy a család többi tagja, a férfiak és fiúk, akik szintén elszenvedői a női erő szétforgácsolódásának, szintén profitálnak majd a fonóból.

Körükbe várnak mindenkit, az egészen kicsi lányoktól az idős nagymamáig, korhatár nélkül.

Hamarosan boldoggá avathatják VI. Pált és I. János Pált

Andrea Tornielli Vatikán szakértő szerint VI. Pál ügye jó ütemen halad, és hamarosan sor kerülhet a II. Vatikáni Zsinat második szakaszában elnöklő pápa boldoggá avatására.

December 11-én a Szenttéavatási Ügyek Kongregációjának bíboros és püspök tagjai szavazni fognak az ügyben, és várhatóan támogatni fogják Montini pápa boldoggá avatását, aki 1963. és 1978. között állt az Egyház élén. Döntésüket követően a kongregáció teológus tagjai is szavaznak majd, akik nemrég tekintették át a beadott dokumentumokat, és nem találtak bennük olyan elemet, ami akadályt gördítene a folyamat elé. Az ő szavazásuk után, várhatóan nem sokkal karácsony előtt, egy konzisztóriumon hirdetik ki a pápa által jóváhagyott boldoggá- és szenttéavatási dekrétumokat, és XVI. Benedek ekkor ismeri el hivatalosan, hogy VI. Pál „hősies fokon gyakorolta az erényeket”.

Szükség lesz még egy csodás gyógyulásra, mely az ő közbenjárására történt meg. Az ügy betérjesztője, Antonio Marrazzo már ki is választott egyet, mely tizenhat évvel ezelőtt, Kaliforniában történt egy súlyosan beteg magzattal, aki az orvosok véleménye szerint nem volt életképes. Az anya visszautasította a végrehajtandó abortuszt, és a pápa által 1968-ban kiadott Humanae vitae enciklikára gondolva, VI. Pál közbenjárására bízta gyermekét. Az asszony végül tökéletesen egészséges gyermeknek adott életet.

XVI. Benedek személyesen is figyelemmel kíséri VI. Pál ügyének haladását, épp úgy, ahogy elődjének, II. János Pálnak ügyét, akit rekord idő alatt boldoggá avatott. A VI. Pál után csupán 33 napig uralkodó I. János Pál boldoggá avatásának ügye szintén folyamatban van. I. János Pál ügyének betérjesztője, Enrico dal Covolo püspök, a Pápai Lateráni Egyetem rektora október 17-én adta át a Szenttéavatási Ügyek Kongregációjára prefektusának, Angelo Amatónak a Luciani pápa „hősi erényeire” vonatkozó kutatás eredményeit. A dossziét először a teológusok, majd a püspökök és a bíborosok véleményezik.

Beszélgetés a jászol mellett

Jézus bizonyos dolgokat szeretett volna megkapni egy kisfiútól. Egy párbeszéd.

Az ádventi időszakban egy kisfiú meglátogatja a nagypapáját. Figyeli, ahogy az kifarag egy jászolfi-gurát. A karácsonyi történet néhány más szereplője már készen ott áll az asztalon. Az idő multával a kisfiú elfárad, és - még nézelődés közben - elszendereg...

Álmában megelevenednek a figurák. Ügy tűnik neki, mintha ő is ott lenne köztük. Velük együtt belép a betlehemi istállóba, és megnézi a gyermek Jézust.

- Három dolgot kérek tőled - mondja neki Jézus. A fiú buzgón vágja rá:

- Az új kabátomat, a villanymozdonyomat, meg a szép színes képeskönyvemet?

- Nem - feleli Jézus. - Ezekre nincs szükségem. Valami mást kérek tőled! Add nekem a legutolsó iskolai dolgozatodat!

A fiú megijed:

- De hisz arra a tanár azt írta, hogy „elégtelen”...!
- Éppen ezért tartok rá igényt. Mindig mindent idehozol nekem, amin az áll, hogy „elégtelen”?

- Szívesen - mondja a fiú.

- Aztán másodikként a tejes bögrédet szeretném megkapni!

- De hisz azt eltörtem!

- Ide akarsz mindig mindent hozni nekem, ami az életedben eltört? - kérdi Jézus.

- Most pedig a harmadik kérésem: Hozd még ide nekem a válaszódat, amit az édesanyádnak adtál, amikor a tejes bögre felől érdeklődött.

Ekkor a fiú sírásra fakad, és zokogva mondja:

- De hisz hazudtam, amikor azt mondtam, hogy leejtettem... Igazából szándékosan vágtam a földhöz...!

- Igen, hozd ide nekem mindig az összes hazugságot, a macacsságot, mindazt a rosszat, amit tettél, hogy segíthessek és megbocsáthassak neked, hogy meggyógyíthassalak és megváltoztathassalak!

Ekkor a kisfiú felébred, és egyszeriben tudja, miért lett Isten emberré, és Jézus miért született meg mint Megváltó: hogy minden elégtelen, törött és gonosz dolgot meg lehessen gyógyítani, és meg lehessen változtatni.

Ismeretlen szerző

A banki alkalmazott imája megváltoztatja a bankrabló szívét

A következő eset három éve történt az USA-ban. A 23 éves munkanélküli és hajléktalan Greg Smith Indianapolisban egyik rokona lakásában él barátnőjével és két éves kislányával. Nincs pénze, hogy a gyermek születésnapjára ajándékot vegyen. 2009. október 19-én megtölti a pisztolyát, és elindul egy pénztintézet irányába, amely kisösszegű hiteletet nyújt. Itt dolgozik a 43 éves Angéla Montez. Ezen a napon egyedül van. Greg beront a helyiségbe, átugrik a pulton, és ezt kiáltja: „Ide a pénzt!”

Angéla Montez, akárcsak egy lassított felvételen, egészen lassan áll fel, majd sírásra fakad, és beszélni kezd Istenről, meg arról, hogy Gregnek nem szabadna tönkre tennie fiatal életét, amely Isten ajándéka! Aztán imádkozni kezd, de nem magáért, hanem a támadóért, a rablóért.

Greg elbizonytalanodik. Tanácstalanul toporog, aztán leengedi a fegyvert. Odamegy Angélához, és átöleli! Valamivel később letérdel, és közösen imádkoznak. Greg meg akarja magyarázni, miért siklottak félre a dolgok, és hogy nincs ajándéka a kislánya számára. Ekkor Angéla a kislányért kezd el

imádkozni. Greg kiüríti a pisztolyt, odaadja Angélának a golyót. Arra kéri Angélát, hogy forduljon el. Greg kinyitja a kasszát. 500 dollár van benne. 20 dollárt elvesz, aztán eltűnik.

A biztonsági kamera mindent rögzít. Aznap este a televízió bemutatja felvételeket. Greg Smith édesanyja felismeri a fiát. Még aznap este meggyőzi őt arról, hogy adja fel magát a rendőrségen.

Angélát meghívják az USA legismertebb talkshow-jába. Video közvetítés segítségével Greg is bekapcsolódik a börtönből. Dadogó szavakkal elnézést és bocsánatot kér. A TV adást követően adományok érkeznek Greg és családja számára. Azóta a pénzhány már nem okoz gondot neki.

Miért tudott így viselkedni Angela Montez, aki életveszélyben volt? Nem saját magát és a félelmét tartotta szem előtt, hanem Istent, és azt, amire Ő képes! Szoros, bizalomteljes kapcsolatban él Istennel.

Nyomás alatt pedig az jön ki belőle, ami benne van: Isten az ő jó Pásztor. ...., akivel lehet élni, de meg is lehet halni.

Egyházközségi Kirándulás Irány a gemenci erdő!

Október 23-án ismét sor került a Szent József Plébánia immár hagyományos őszi egyházközségi kirándulására Lóránt atya vezetésével és Fűrné Kinsztler Anita szervezésével.

Reggel 6 órakor el is indult a csapat a jó öreg Tűzmadárral. Az időjárás ismét kegyeibe fogadott bennünket, csodálatos napsütéses, ragyogó kék egű nap várt ránk, szebbnél szebb helyszínekkel és látnivalókkal. 10 órára érkeztünk Pörbölyre, a gemenci erdőbe vezető kisvasút állomására.

Mielőtt felszálltunk, egy értékes vadászati múzeumot tekinthettünk meg. Régi vágyam teljesült nekem is azzal, hogy utazhattam a mesés őszi erdőben a jópofa zöld járgánnyal. Kétoldalt hol állatetető őzekkel, vaddisznókkal, sőt vadmalacokkal vontta magára a figyelmünket, hol az ártéri erdő szálfái, őszi színpompája, a Duna-ágak csillogó víztükre. Mindeközben langyos szellő fújdogált, mi pedig jókedvűen harsogtunk. A kb. tíz kilométeres útszakaszon kétszer is megálltunk, hogy megnézzünk egy régi erdészházban berendezett halászmúzeumot, illetve felmászunk egy kilátóba, ahonnan a táj teljes szépségében tárult elénk. Innen még egy jót sétálhattunk vissza a kisvonathoz, a puha, mégis rugalmas avarszőnyegen a kristálytisza erdei levegőn.

Dél körül ugyancsak jóízűen fogyasztottuk el a hazait, majd utunk Szekszárdra vezetett. Itt először a híres Petrits Mézeskalács, Gyertyaöntő és Cukorkakészítő Múzeumot néztük meg. Petrits József az 1827 óta működő családi vállalkozás jelenlegi vezetője tartott élményszerű előadást e három ősi mesterségről. Rég letűnt világ tárult elénk, szavai nyomán a tárgyak, régi fényképek, oklevelek, bútorok szinte életre keltek. Végezetül a kis édességboltban bárki kedvére vásárolhatott a finom mézeskalácsokból, cukorkákból és a szép gyertyákból. A hangulatos ereszkedő- kapaszkodó utcák elvezettek bennünket a város híres szülöttének, Babits Mihálynak szülőházához. A gazdagon berendezett emlékmúzeum tárgyai emberközelbe hozták a nagy költő szép és küzdelmes életútját. Még várt ránk egy kilátó a város szélén emelkedő dombtetőn, csodálatos rálátással a híres borvidék lankáira. Tiszta időben e pontról látható Baja városa, s a Nagyalföld kezdete. Az itt felállított Golgota körül élőláncot alkotva imádkoztunk hazánkért, hőseinkért.

Már sötétedett, amikor az újvárosi templomhoz értünk, ahol Lóránt atya vezetésével zsolozsmáztunk, esti dicsőretet mondtunk, énekeltünk az Úrnak, aki ez alkalommal is ilyen csodás, lelki épülésünket szolgáló nappal ajándékozott meg minket. A fáradt test is megkapta a magáét: az Aranykulacs étterem pompás vacsorával és a híres szekszárdi vörössel várt ránk. A késői hazaérkezés után Lóránt atya szinte mindenkit házhoz szállított. Csak a legnagyobb köszönet illeti őt és mindazokat, akik a kirándulás sikeréért bábáskodtak.

Bárczi Lászlóné

Almás-zabpelyhes

puffancs

Hozzávalók 4 főre

- 4 alma
- 1 csipet só
- 2 ek cukor vagy méz
- 1 mk őrölt fahéj
- 1 mk gyömbérpor (el is maradhat)
- 3 tojás
- 15 dkg liszt
- 2 ek zabpehely

- 2 ek búzakorpa
- 1 mk szódadikarbóna
- 1/2 l tej

Elkészítés:

Az almát megmossuk és mindenestől durvára reszeljük. Hozzáadjuk a cukrot, fahéjat és a gyömbért.

A tojást felferjük, beletesszük a lisztet, zabpelyhet, a búzakorpát, sőt és a szódadikarbónát, végül hozzáadjuk a tejet. 1/2 órát pihentetjük.

Serpenyőben olajon kanalanként szétterítve, mindkét oldalán sütjük.

Meghintjük porcukorral, melegen tálaljuk, de hidegen is jó.

előkészület: 15 perc

sütés: 20 perc

IGELITURGIKUS NAPTÁR

2012. december

1. szombat (Szent Blanka, Boldog Charles de Foucauld)

Jel 22,1-7; Zs 94; Lk 21,34-36

Nem szorulnak lámpafényre, mert az Úristen ragyog rájuk

2. vasárnap: ADVENT 1. VASÁRNAPJA (C)

(Szent Lúcius, Szent Szilvánusz)

Jer 33,14-16; Zs 24; 1Tessz 3,12 - 4,2; Lk 21,25-28.34-36

Abban az időben kisarjasztom Dávid igaz sarjadékát

3. hétfő: XAVÉRI SZENT FERENC

(Szent Szofoniás)

Iz 2,1-5; Zs 121; Mt 8,5-11

Eljön a sok nép, és ezt mondják: menjünk föl az Úr hegyére

4. kedd (Damaszkuszi Szent János, Szent Borbála)

Iz 11,1-10; Zs 71; Lk 10,21-24

Az Úr Lelke nyugszik rajta

5. szerda (Szent Szabbas)

Iz 25,6-10a; Zs 22; Mt 15,29-37

Itt van az Úr, benne reménykedtünk: vigadjunk és örüljünk!

6. csütörtök (Szent Miklós)

Iz 26,1-6; Zs 117; Mt 7,21.24-27

Biztatok az Úrban, mert az Úr a mi köszöklánk mindörökre

7. péntek: SZENT AMBRUS

Iz 29,17-24; Zs 26; Mt 9,27-31

Azon a napon a vakok szemei látni fognak

8. szombat: SZŰZ MÁRIA SZEPLŐTELEN FOGANTATÁSA (főünnep)

Ter 3,9-15.20; Zs 97; Ef 1,3-6.11-12; Lk 1,26-38

Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony közt

9. vasárnap: ADVENT 2. VASÁRNAPJA (Szent Cuauhtlatoatzin Didák)

Bar 5,1-9; Zs 125; Fil 1,4-6.8-11; Lk 3,1-6 Isten megmutatja rajtad fényességét

10. hétfő

Iz 35,1-10; Zs 84; Lk 5,17-26

Maga az Isten jön, és megszabadít minket

11. kedd (Szent I. Damazusz pápa)

Iz 40,1-11; Zs 95; Mt 18,12-14

Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok segítségül, amíg közel van

12. szerda (Guadalupei Szűz Mária)

Iz 40,25-31; Zs 102; Mt 11,28-30

Akik az Úrban bíznak, erejük megújul

13. csütörtök: SZENT LÚCIA

Iz 41,13-20; Zs 144,1-13; Mt 11,11-15

Én megsegítelek - így szól az Úr, a te megváltód

14. péntek: KERESZTES SZENT JÁNOS (Szent Venantius Fortunatus)

Iz 48,17-19; Zs 1; Mt 11,16-19

Bárcsak figyeltél volna parancsaimra

15. szombat

Sir 48,1-4.9-11; Zs 79; Mt 17,10-13

Illés ismét eljön

16. vasárnap: ADVENT 3. VASÁRNAPJA (Szent Adelhaid-Etelka)

Szof 3,14-18a; Iz 12,2-6; Fil 4,4-7; Lk 3,10-18

Veled van Istened, boldogan örül neked, megújít szeretetével

17. hétfő

Ter 49,2.8-10; Zs 71; Mt 1,1-17

Nem távozott el Júdából a jogar

18. kedd

Jer 23,5-8; Zs 71; Mt 1,18-24

Igaz sarjat támasztok Dávidnak

19. szerda

Bír 13,2-7.24-25a; Zs 70; Lk 1,5-25

Sámson felnövekedett: az Úr lelke működni kezdett benne

20. csütörtök (Szent Teofil)

Iz 7,10-14; Zs 23; Lk 1,26-38

Íme a szűz méhében fogan, és fiút szül

21. péntek (Kanízus Szent Péter)

Én 2,8-14 vagy Szof 3,14-18a Zs 32 Lk

1,39-45

Szerelmesem hangját hallom: jön már ugrálva a hegyeken

22. szombat

1Sám 1,24-28; 1Sám 2,1.4-8; Lk 1,46-56

Az Úr teljesítette kérésemet, amit kértem tőle

23. vasárnap: ADVENT 4. VASÁRNAPJA (Kenty Szent János, Szent Viktória)

Mik 5,1-4; Zs 79; Zsid 10,5-10; Lk 1,39-45 Betlehem, belőled származik az, aki uralkodni fog Izraelen

24. hétfő (Szent Ádám és Éva)

2Sám 7,1-5.8b-11.16; Zs 88; Lk 1,67-79

A te házad és királyságod örökre megmarad

25. kedd: KARÁCSONY: JÉZUS KRISZTUS SZÜLETÉSE (Szent Anasztázia)

Iz 52,7-10; Zs 97; Zsid 1,1-6; Jn 1,1-18

Látták a földön mindenütt Istenünk szabadítását

26. szerda: SZENT ISTVÁN VÉRTANÚ (ünnep)

ApCsel 6,8-10; 7,54-59; Zs 30; Mt 10,17-22 Uram, kezembe ajánlom lelkemet

27. csütörtök: SZENT JÁNOS APOSTOL (ünnep) (Salkaházi Sára)

1Jn 1,1-4; Zs 96; Jn 20,2-8

Az élet igéjét hirdetjük nektek

28. péntek: APRÓSZENTEK (ünnep)

1Jn 1,5 - 2,2; Zs 123; Mt 2,13-18

Isten világosság, benne nyoma sincs a sötétségnek

29. szombat (Becket Szent Tamás)

1Jn 2,3-11; Zs 95; Lk 2,22-35

Aki szereti testvérét, az világosságban él

30. vasárnap: SZENT CSALÁD (ünnep)

1Sám 1,20-22.24-28; Zs 83; 1Jn 3,1-2.21-24; Lk 2,41-52

Ezért a gyermekért imádkoztam, és az Úr teljesítette kérésemet

31. hétfő (Szent I. Szilveszter pápa)

1Jn 2,18-21; Zs 95; Jn 1,1-18

Gyermekeim, itt az utolsó óra

Körmeny Zsuzsanna

Baloldali buli

Forrás: Magyar Nemzet

Akarjuk-e, vagy sem, a reklámok, a piárszakma fénykorát éljük. Számos inkább ötlet-, mint szellemdús, mérsékelt tehetségű teremtmény dolgozik a területen. Kis tudással, nagy ambíciókkal. Igaz ugyan, hogy a reklámszakemberek és jelszógyártók fele nem ismeri a magyar nyelvet, ízes kifejezések helyett csak ízetlen megjegyzések ragadnak rá, nem tudja, mi a különbség ínycsiklandó és ínycsiklandozó közt. (Előbbit Krúdy is használta, utóbbit csak a tévében hallani.) Már a szemünk se rebben, ha egy tévéreklámban ötvenedszer is arról értesülünk, hogy a filé a hal legfinomabb része. Pedig nem az. Hanem a húsnak a kicsontozott, hálnak a szálkátlanított része.

A fenti leleményekhez hasonló telitalálat a legújabb baloldali jelszó, az „Együtt 2014!”. Mögötte áll az összes, ma még fabatkát sem, holnap azonban aranyat érő baloldali forgács. Szigetvári Viktor, a Bajnai által alapított Haza és Haladás Alapítvány alelnöke, korábban az MSZP piárosa megnyugtatott mindenkit, hogy „az Együtt 2014 nem akarja kannibalizálni a pártok szavazóit”. Jó hír ez nekünk. Emberhúst már úgyis régen evett a polgári oldal. Még azt is mondta a Medgyessynek, Gyurcsánynak, Bajnainak egyaránt dolgozó kommunikációs guru, hogy a jelenlegi helyzetben az együttműködő szervezetek „szokják egymás szagát”. Ez dicséretes cél. És nem lesz könnyű.

Ne foglalkozunk most azzal, hogy az „Együtt 2014!” jelszót olyanok harsogják, akiknek nagyjából nulla egész milla esélyük van 2014-ben választást nyerni. Mindössze a jelszó tartalmán tűnődünk el. Olyat már hallottam, hogy „Együtt Magyarországért”, vagy „Együtt a jövőért”, esetleg „Együtt hazánk fölémelkedéséért”, a vérmesebb természetűek esetleg kísérletezhetnének az „Együtt az unió megújításáért!”, de hogy „Együtt 2014!”? Ennél lagymatagabb és semmitmondóbb buzdítással még nem találkoztam. Mire lelkesít ez? Hogy másfél éven belül nem kell világvégére számítani? Ez a jelszó ugyanis tartalmazza maximum egy jó szilveszteri bulit ígér. Gyertek föl, hozzatok

bort, sört, pezsgőt, bevaló pasikat, dögös csajokat, Áder Jani újévi beszédére garantáltan tökrészegek leszünk, de sebj, megyünk „együtt 2014-be!”

Aztán majd reggel kijózanodunk.

Csak hát ez nem egy tizenégy hónap múlva esedékes szilveszteri bulira felhívás, hanem a romokban lévő hazai baloldal üzenete. Kihez? Ez nem lehet kérdés. Hát „Mindenkhez!” (A semmitmondásnak is megvannak a maga hagyományai.) Érdeemes megnézni Kun Béla kiáltványát: legfőképpen, csupa nagybetűvel a „Mindenkhez!” szerepel, de alább már megneveztetik a dolog a maga pőreségében: „Mindenkhez: kiáltvány a hatalomátvételtől.” Mert a baloldalon erről szól minden: a hataloméhségről. Teljesen mindegy, hogy a kormány mit akar, miért küzd, mit tett, vannak-e eredményei, s hogy végül is egy közösség sorsa van a kezükbe téve. Ezek lényegtelen, semmi dolgok. Kun Béla pontosíthatta volna kiáltványát ekképpen: „Mindenkhez! Együtt 1920!” Tizenkilenc tavaszán ez még minimálprogramnak tűnt volna a karnyújtásnyira lévő vilákkommunizmushoz képest, de nyár végén már hűvös szelek fúttak. Pedig ha Kun Béla időben észbe kap, és „Együtt 1920!” jelszóval agitál, ott tolongott volna mögötte egész Magyarország, leszámítva persze a Lenin-fiúk által fölakasztottakat.

Most akkor miért kell együtt menetelni 2014-be? A baloldalnak azért, hogy „szokják egymás szagát”. De nekünk? Megvan! 2014-ben éppen centenáriuma lesz a Szigorúan ellenőrzött vonatok nagyszerű írójának, Bohumil Hrabálnak. S mire elérkezik a választás, mindannyian eljutunk odáig, amit ő ilyen egyszerűen fogalmazott meg: „Szeretem hátulról nézni a bekapcsolt tévét.”

Istenem, csak megérjük.

A szeretet nem olyan, mint a szeplő

A szeretet nem olyan, mint a szeplő, amit az egyik megkap, a másik nem, bár egyik sem tehet róla. A szeretet nem a szelíd és békés emberek luxuscikke. A szeretet nem gyenge és nem vak. A szeretet nem a „semmi rosszat nem teszek” magatartása. A szeretet nem passzív összeférhetőség. Nem a másik ember vizsgálata, hogy vajon érdemes-e a szeretetre. A szeretet azt jelenti, hogy konkrét embereket szeretünk úgy, ahogyan vannak. Nap mint nap, még akkor is, ha a mindennapos kapcsolat olykor rettentően nehéz, még akkor is, ha fennáll a veszélye, hogy az ellenszenv és a csalódások elfojtanak minden jó akaratot. Könnyen rosszul végződik, ha azért szeretünk embereket, mert olyan kedvesek. Az emberek ugyanis nem mindig

méltóak a szeretetre, hogy szinte már automatikusan szeressük őket.

A szeretet nem összetévesztendő az érzelmességgel vagy a kegyes alamizsnával és az irgalmassággal. A szeretetnek semmi köze a hatalmat gyakorló és a pártok köreiben dívó közösségvállaláshoz, ahol csak saját magukon és hasonszőrűeken szokás segíteni. A szeretet ezt jelenti: konkrét és nem elvont értelemben vett embereket kell szeretni. Embereket, akiknek szüksége van ránk, akik mellé szabadon állhatunk. Embereket, akiknek vigaszt és bátorságot adhatunk. Embereket, akiket boldoggá tehetünk.

***A szeretet gazdálkodási rendszerében
többet kell adnunk,
mint amennyink van.
Önmagunkat kell adnunk.***

Phil Bosmans

Pályázati felhívás

A nagykanizsai Szent József Plébánia a „HIT ÉVE” alkalmából fotópályázatot hirdet
„Hit és kétség”
címmel

Pályázati feltételek:

- A pályázaton bárki részt vehet, aki a kiírásnak megfelel.
- Beküldhető szerzőnként 5db színes vagy fekete-fehér fotó.
- A képek mérete: - nyomtatásban A4 méretben
  - digitális úton: Jpeg formátumban max. 1600x2400 pixel, 300 DPI méretben, max. 2 Mb nagyságban
- A képek beadása: - nyomtatásban a plébánia hivatalban (Ady út 15.)
  - digitálisan a: szentjosefplebania@hotmail.com címre
- A képek beadási határideje: 2013. február 28.
- A beküldött képeket a Szent József Plébánia által felkért zsűri bírálja el.
- Az első helyezett díja: 1 hetes üdülés Kőszegen a plébánia üdülőjében. 2.- 3. helyezett díja: a „Hit évével” kapcsolatos ajándéktárgyak.
- További információk kérhetők:- szentjosefplebania@hotmail.com,
  - pmate99@t-online.hu
- Díjátadás és a kiállítás megnyitója 2013. március 24-én a 10 órai szentmise keretében lesz.

DECEMBERI PROGRAMOK:

Decemberben hétfőn és csütörtökön	Rorate mise (reggel 6 órakor)
December 7-én	Felnőtt katekézis
December 10.	Olvasókör
December 21.	Idősek, betegek látogatása
December 22.	Gyónási lehetőség a templomokban

Karácsonyi miserend

December 24.	Hittanosok betlehemes játéka Palinban du. 4 órakor, a plébániatemplomban du. 5 órakor. Ünnepi szentmise Palinban este 10 órakor, a plébániatemplomban éjfélkor.
December 25.	Teljes vasárnapi miserend: 1/2 9, 10, 3/4 12 (Palin) és este 6 órakor.
December 26.	Teljes vasárnapi miserend: 1/2 9, 10, 3/4 12 (Palin) és este 6 órakor.
December 27-28.	Szentmisék nem lesznek,
December 29-30.	Szombat-vasárnapnak megfelelő vasárnapi miserend.

Alsóvárosi Harangszó

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: szentjosefplebania@hotmail.com , honlap: www.szentjosefplebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-10 és du. 4-6 között. Telefon: (93) 313-849 vagy 06/30/5085542